

Линда Хауърд

Магията на

Макензи

ЛИНДА ХАУЪРД
МАГИЯТА НА МАКЕНЗИ

Превод: Fantastique

chitanka.info

Адска болка в главата, амнезия, сексапилен мъж в леглото и мистериозна кражба — как да осъзнаеш цялата тази информация, когато дори нямаш идея къде се намираш?

Ала като истинска представителка на рода Макензи — Марис Макензи ще се изправи пред всяко предизвикателство, изпречило се на пътя ѝ, към Магията на любовта.

ГЛАВА 1

Главата я болеше.

Болката тъпо пулсираше в черепа ѝ и притискаше очите. Стомахът ѝ се сви тревожно, сякаш раздразнен от цялото това неразположение.

— Боли ме главата — оплака се жаловито Марис Макензи.

Тя никога не бе имала главоболие. Въпреки деликатния си вид, бе наследила здравата структура на Макензи. Именно това странно състояние я накара да проговори на глас.

Не отвори очи и не си направи труда да погледне часовника. Будилникът мълчеше, значи още не бе време за ставане. Може би, ако успееше пак да заспи, болката щеше да стихне.

— Сега ще ви донеса аспирин.

Марис рязко отвори очи и движението предизвика ужасни пулсации в главата ѝ.

Гласът беше мъжки и изумително — звучеше близо до нея. Толкова близо, че дъхът от изречените шепнешком думи опари ухото ѝ. Матракът се размърда, когато той се изправи.

Чу се звук, до леглото светна лампа и светлината предизвика експлозия в главата ѝ. Марис бързо затвори очи, като малко преди това успя да види широк мускулест, гол мъжки гръб и добре оформена глава с късо подстригана, гъста, тъмна коса.

Обхвана я паника. *Къде беше? Още по-важно, кой беше този мъж?* Един поглед се оказа достатъчен, за да разбере, че това не бе нейната спалня. Леглото беше стабилно и удобно, но не бе нейното.

Когато мъжът включи осветлението в банята, забръмча някакъв вентилатор. Не рискува да отвори отново очи и използва другите си сетива за ориентация. Може би се намираше в мотел. Да, приличаше. Настойчивото бръмчене, което се чуваше, идваше от климатика.

Беше спала много пъти в мотели, но никога с мъж. Защо се намираше в непознатата стая, а не в малката си уютна къщичка в непосредствена близост до конюшните? Ползваше мотел само, ако се

налагаше да пътува служебно, но откакто преди няколко години се засели в щата Кентъки пътуваше само до родния дом, за да навести семейството си.

Полагаше огромни усилия, за да мисли. Не се сещаше за нито една причина, заради която да се намира в мотел и то с непознат мъж.

Изпълни я остро разочарование, което временно разпръсна мъглата в главата ѝ.

Никога не спеше, с който ѝ падне, и сега чувстваше отвращение към себе си за стореното, за случка, която не помнеше, с мъж, когото не познаваше.

Трябваше да напусне стаята, но не можеше да намери сили да стане от леглото и да избяга. *Да избяга?! Като в мъгла разсъждаваше за странния си избор на думи. Можеше да си тръгне във всеки един момент, ако поиска и... ако успееше да се раздвижи. Тялото ѝ беше напълно отпуснато, неспособно на нищо друго, освен да лежи. Трябваше да направи нещо, знаеше го, но какво точно — не бе сигурна. Дори и ако пренебрегнеше главоболието, не можеше да разсъждава ясно. В главата ѝ се въртяха неуловими мисли.*

Матракът се размърда отново, когато той седна до нея, този път откъм стената, по-далече от болезнената светлина. Марис внимателно отвори очи подготвена за болката, но изглежда пулсирането в главата ѝ бе намалало. Бегло погледна едрия мъж, седящ толкова близо до нея, че топлината на тялото му проникваше през чаршафа, с който беше завита.

Сега бе пред нея и тя видя много повече, не само гърба му. Очите ѝ се разшириха.

Това беше той.

— Ето — каза мъжът, като ѝ подаде аспирин.

Равният тих баритон прозвуча странно познато, макар че не допускаше някога да е говорила с него.

Взе аспирин от дланта му и го постави в устата си, мръщейки се на горчивия вкус на хапчето и собствения си идиотизъм. *Разбира се, че гласът му бе познат!* В края на краищата бяха спали в едно легло, така че би трябвало преди това да са разговаряли, въпреки че не може да си спомни нито как са се срещнали, нито как са се оказали тук.

Подаде ѝ чаша вода. Марис се повдигна на лакти, за да изпие хапчето, но главата ѝ се взриви от болката и тя се отпусна обратно на

възглавницата, с ръка на челото. *Какво ставаше с нея?* Никога не бе боледувала и нямаше проблеми с координацията. Внезапната неотзивчивост на тялото ѝ я разтревожи.

— Позволи ми да ти помогна.

Той подпъхна ръка под рамото ѝ и леко я изправи, като постави главата ѝ в извивката на врата си. Непознатият беше топъл и силен, а лекия мускусен аромат предизвика у нея нужда да се притисне по-силно. Необходимостта от това я изненада, защото никога не бе чувствала такова желание към някой мъж. Поднесе чашата към устните ѝ и тя отпи жадно, преглъщайки таблетката. После я отпусна обратно на леглото и дръпна ръката си. Удивително, загубата на неговия допир, предизвика у нея спазъм на остро съжаление.

Като в мъгла го наблюдаваше как заобикаля леглото. Висок, тъмнокос, силен. Мускулестото тяло подсказваше, че мъжът се занимава с физическа работа, а не седи по цял ден в офис. Остана едновременно облекчена и разочарована, че не бе напълно гол. Носеше тъмносиви боксерки, които бяха плътно прилепнали по мускулестите му бедра и задник. Тъмни косъмчета покриваха широките гърди, челюстите му бяха потъмнели от наболата брада. Не беше красив, но физическото му присъствие привличаше окото. Бе привлякъл вниманието ѝ още първия път, когато попадна пред очите ѝ преди две седмици в плевнята, докато хвърляше сено.

Собствената ѝ реакция тогава ѝ се видя странна и Марис реши да изхвърли мислите за мъжа от главата си и да не му обръща внимание. Или най-малкото опита. Умишлено не разговаряше с него, когато се срещнеха, въпреки че винаги се стараше добре да опознае хората, които се грижеха за нейните коне. На подсъзнателно ниво, чувстваше излъчваната от него заплаха, което поставяше вътрешната ѝ защита винаги в пълна готовност. Този мъж беше опасен.

Той също я наблюдаваше. Понякога младата жена улавяше съсредоточения му поглед и чувстваше топлина от проявеното внимание. Непознатия се бе оказал временен работник — от скитниците, които се задържаха по няколко седмици, колкото да напълнят малко джоба и тръгнаха пак да обикалят — докато тя бе треньор в конефермата на ранчо „Соломон Грийн“. Тази престижна длъжност беше мечта за много хора, но за първи път я бяха дали на жена. Тя се ползваше с голяма репутация в тази сфера, бе нещо като

звезда, факт, който изобщо не я вълнуваше. Предпочиташе да бъде сред конете, а не да облича скъпи дрехи и да украсява с присъствието си мероприятията на Стоничър, които бяха собственици на „Соломон Грийн“ и често настояваха за нейното участие. Не страдаше от снобизъм, но положението ѝ се отличаваше от това на временния работник, нает в конюшната да почиства оборския тор.

Нямаше как да не признае, че непознатият умее да се справя с конете. Той се чувстваше удобно с големите животни и те го харесваха, което още повече привлече вниманието ѝ. Не искаше да забелязва как дънките се опъваха по задника му при клякане и навеждане, нещо, което правеше по хиляда пъти на ден, докато работеше. Не желаше да гледа мускулите, които изпъваха шевовете на ризата на раменете му, когато вдигаше тежко напълнените лопата или вила. Мъжът имаше красиви силни ръце, на които също не искаше да обръща внимание, както и умни сини очи. Той може и да бе скитник, но сигурно имаше причини за непостоянството му. Едва ли беше от тези, които не можеха да си осигурят стабилен живот.

В живота ѝ нямаше време за мъже, а и не се интересуваше особено. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху конете и кариерата на треньор. В самотата на собствената си спалня, през нощта, когато не можеше да затвори очи и неспокойното тяло гореше в огън, Марис с ирония си признаваше, че мъжът най-накрая бе накарал хормоните ѝ да препускат в галоп. Но той щеше да изчезне след няколко седмици, ако не и след дни. Оставаше единственото решение — да игнорира мъжа и копнежите си да бъде близо до него.

Очевидно не беше успяла.

Тя вдигна ръка и предпази очите си от светлината, като продължи да наблюдава мъжа, който връщаше чашата в банята. Тогава забеляза в какво бе облечена. Не, не беше гола. Беше с бикини и голяма тениска, раменете, на която се бяха смъкнали по ръцете ѝ. Без съмнение, неговата тениска.

Той ли я беше съблякъл, или сама го бе направила? Ако се огледаше, щеше ли да види разхвърляни в безпорядък дрехите им? Мисълта за това, как той я съблича, повлия странно на дихателните ѝ функции, стегна гърдите ѝ и затрудни притока на кислород. Марис искаше да си спомни всичко. И макар да ѝ бе необходимо, изминалата нощ си оставаше бяло петно. Трябваше да стане и да се облече, но не

можеше. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да лежи и да се мъчи с главоболието, докато се опитваше да предаде смисъл на безсмислените неща.

Когато се върна в леглото, мъжът внимателно я погледна с притворените си сини очи, невероятно ярки на тази слаба светлина.

— Добре ли си?

— Да — преглътна Марис.

Това беше лъжа, но по някаква причина, не искаше той да разбере, че бе безпомощна. Погледът ѝ се плъзна по косматите гърди, по плоския корем, до издутината под тесните боксерки. *Дали те наистина...? Това ли беше причината да са в мотелското легло заедно? Но ако са... тогава защо бяха по бельо?*

Тези луксозни боксерки не подхождаха на човек, занимаващ се с временна работа в конферма. По-скоро биха му подхождали обикновени, бели долни гащи.

Той изключи лампата и се настани до нея. Топлината на тялото му я обви, когато се мушна под завивката. Лежеше на една страна, с лице към нея, едната му ръка сгъната под възглавницата, другата — върху корема ѝ, но без да я обгръща в прегръдка. Марис бе поразена от внимателно премерената му позиция — достатъчно близо, но без интимност.

Опита се да си спомни името му, но не успя.

Нямаше никаква представа, какво си мисли той за нея, и не можеше да понася повече мъглата в съзнанието си. Трябваше да внесе ред в тази бъркотия и щеше да е най-добре да започне с основното. Прочисти гърлото си.

— Съжалявам — каза тихо, почти шепнешком, — не си спомням името ти, нито как стигнахме до тук.

Мъжът застина, ръката му на корема ѝ се стегна. Една дълга секунда не се помръдна, след това изведнъж седна с приглушено проклятие. От движението главата ѝ подскочи и това предизвика неволно стенание. Той включи лампата и Марис затвори отново очи, за да се предпази от светлината.

— По дяволите — промърмори надвесен над нея. Вмъкна дългите си пръсти в косата ѝ, прокара върховете им по кожата на черепа, разрошвайки копринените кичури. — Защо не ми каза, че си ранена?

— Не знаех, че съм — призна си тя.

Какво искаше да каже с това *ранена*?

— Трябваше да се досетя — гласът му бе мрачен, устата стисната в тънка линия. — Видях, че беше бледа и почти нищо не яде, но си помислих, че е просто от стреса.

Мъжът продължи да я изследва, докато пръстите му не докоснаха едно място, от което дъха ѝ секна и силна болка прониза слепоочието.

— А, ето! — положи главата ѝ на рамото си, за да може отблизо да разгледа раната. Пръстите му едва допряха кожата. — Тук имаш хубава цицина, колкото гъше яйце.

— Чудесно — промърмори. — Не бих искала да имам грозна цицина.

Той ѝ хвърли още един поглед с притворените си сини очи.

— Имаш мозъчно сътресение, дявол да го вземе. Повдига ли ти се? Как е зрението ти?

— От светлината ме боли главата — призна тя, — но виждам ясно.

— Ами гадене?

— Малко.

— И аз ти позволих да спиш — изръмжа на себе си под нос. — Трябва да те заведе в болница.

— Не — отвърна веднага тя и вълна на тревога премина през тялото ѝ. Последното нещо, което искаше, бе да се озове в болница. Не знаеше защо, но инстинктите ѝ подсказваха да стои настрана от обществени места. — Тук е по-безопасно.

— Аз ще се погрижа за твоята безопасност. Трябва да отидеш на лекар.

Отново се появи онова натрапчиво чувство за нещо познато, но не можеше да разбере какво точно. Имаше други, по-сериозни проблеми, за които да се притеснява, затова позволи на усещането да ѝ се изплъзне. Тя се концентрира върху физическото си състояние, защото мозъчното сътресение беше сериозна работа и може би щеше да се наложи да отиде в болница. Имаше главоболие, гадене... какво още? Зрението бе нормално, речта ясна. Паметта? Бързо преговори списъка на семейството си с имена и рождени дати, след това си спомни любимите си коне през годините. Паметта ѝ си беше добре, с изключение на... Опита да си спомни последните събития. Последното

нещо, за което се сети, бе обяда̀т и след това връщането в конюшната... *Но кога беше това?*

— Мисля, че ще се оправя — каза разсеяно. — Ако не възразяваш, искам да ти задам няколко въпроса. Първо — как се казваш и второ — как се озовахме заедно в леглото?

— Името ми е Макнийл.

Макнийл. Макнийл. Нахлуха спомени, които донесоха и името му.

— Спомних си — въздъхна с облекчение. — Алекс Макнийл.

Името се бе врязало в паметта ѝ още при запознанството им, защото един от племенниците ѝ имаше същото име. Вторият по големина син на брат ѝ Джо също се казваше Алекс — Алекс Макензи. Не само имената им бяха сходни, но и фамилиите говореха за общи предци.

— Точно така. Що се отнася до втория ти въпрос, мисля, че това, което наистина искаш да знаеш, е — правили ли сме секс. Отговорът е „не“.

Марис си отдъхна с облекчение, след което се намръщи.

— Тогава, защо сме тук? — попита в недоумение.

Алекс вдигна рамене.

— Мисля, че откраднахме кон.

ГЛАВА 2

Откраднали са кон? Марис премигна в пълно недоумение, сякаш го каза на чужд език. На въпроса ѝ, защо са заедно в леглото, бе отговорил, че са откраднали кон. Не само беше смешно, а и не виждаше никаква връзка с това, че бе прекарала нощта с Алекс Макнийл.

Спомените засилиха болката в главата, когато се опита да подреди обърканите картини. Спомни си как бързаше, подгонена от силното желание да действа, докато вървеше по широкия централен коридор на конюшната към разкошното отделение в средата на реда. Изкушение бе стаден кон от порода, която живее на стада и обича компания, затова отделението му беше по средата, за да има компания от двете си страни. Спомни си също обхваналата я ярост, никога до сега не бе изпитвала такъв гняв.

— Какво има? — попита Алекс, като я гледаше толкова съсредоточено, сякаш проучваше всяка черта от лицето ѝ.

— Конят, който се предполага, че сме откраднали, да не би да е Изкушение?

— Същият. Ако всички полицаи в страната не са по петите ни, то след няколко часа ще бъдат — замълча, после попита: — Какво си решила да правиш с него?

Това беше добър въпрос. В момента Изкушение беше най-известният жребец в Америка, който лесно се разпознаваше по лъскавата черна козина, бялата звезда на челото и бял чорап на десния преден крак. Снимката му красеше корицата на „Спортс Илюстрийтид“, когато заслужи званието „Най-добър кон на годината.“ За кратката си кариера бе спечелил повече от два милиона долара. Сега, прекратил състезателна дейност на *почетната* четиригодишна възраст, беше отличен жребец за разплод.

Стоничър все още обмисляше офертите, решен да сключи най-добрата сделка. Конят беше истинско черно злато, подскачащо наоколо на своите грациозни и бързи като мълния крака.

И все пак, какво щеше да прави с него? Тя се загледа в тавана, като се опита да възстанови в паметта си липсващите няколко часа. *Защо беше откраднала Изкушение?* Нямахше да го продаде или да участва в състезание под прикритие.

Марис отхвърли тези варианти. Кражбата на кон беше толкова чужда на природата ѝ, че се затрудни да обясни, защо го бе направила. Единствената причина, която можеше да си представи, бе застрашаваща животното опасност. Тогава допускаше, че би могла и да го направи, въпреки че бе по-склонна да наложи с камшик всеки, който посмееше да се отнася лошо с нейните любимци или останалите коне. Не можеше да гледа спокойно как им причиняват болка.

Или ги убиват.

Тази мисъл я прониза и тя изведнъж разбра всичко. *О, Боже, спомни си!*

Седна рязко в леглото. Внезапна, силна болка взриви главата ѝ и я ослепи за секунда. Задави се в беззвучно ридание.

Силна ръка се протегна към нея, прегърна я и не ѝ позволи да стане, макар че това вече нямаше значение. Марис почувства, как мускулите ѝ се отпуснаха неспособни да я задържат и тя падна върху него. Болката стана търпима, но моментната агония я остави слаба и разтреперана. Сгромоляса се върху гърдите му, право в ръцете му, със затвори очи и опита да се съвземе от шока. Макнийл внимателно я обърна така, че да легне по гръб, наведе се над нея, прехвърли мускулестия си, тежък крак върху нейните, промуши ръка под врата ѝ и широките му рамене, закриха всичко останало. Голямата му длан обхвана лявата ѝ гърда — кратък, топъл и наелектризиращ контакт — после се премести нагоре към шията. Усети как пръстите му притискат артерията ѝ и чу леката му въздишка. Мъжът се наведе над нея и допря челото си до нейното, толкова нежно, като че ли се боеше, да не ѝ причини болка с докосването. Тя преглътна и се опита да контролира дишането си. Бе почти на прага да изгуби самоконтрол. Не можеше да направи нищо, кръвта ѝ препускаше лудо. Само мисълта за Изкушение ѝ помогна да се концентрира. Марис преглътна, отвори очи и погледна лежащия до нея мъж.

— Те искаха да го убият — шепнешком каза тя. — Спомних си! Щяха да го убият! — завърналата се ярост забушува в кръвта и ѝ даде сили да произнесе последните думи.

— Значи ти го открадна, за да му спасиш живота.

Той го произнесе като изявление, а не като въпрос, но Марис кимна така или иначе, спомняйки си в последната секунда, че трябва да ограничи движенията на главата. Спокойствието на гласа му отново възбуди интереса ѝ с познатото си звучене. Защо не се разтревожи, не се възмути и не покажа никаква друга реакция, която напълно можеше да се очаква в тази ситуация? Може би беше отгатнал, а тя само бе потвърдила подозрението му?

Макнийл бе скитник, човек бягащ от отговорности, но въпреки това се бе досетил за деянията ѝ, и се бе замесил така или иначе. Положението им беше несигурно, защото ако не оправдаеше постъпката си, щяха да ги арестуват за кражбата на Изкушение — най-скъпият кон в страната. Помнеше само едно, че жребеца го грози опасност. Но не знаеше от кого и дали щяха да могат да намерят доказателства. Последното щеше да зависи от случая...

Случай. Шанс. Чанс. Чанс и Зейн! Мисълта за братята ѝ беше като слънчев лъч в тъмнината на паметта. Без значение какво ставаше и кой стоеше зад това, всичко, което трябваше да направи бе да проведе един разговор със Зейн и той щеше да стигне до дъното на нещата. Може би такъв е бил и първоначалният ѝ план, изгубен сега в мъглата и заличен от последните дванадесет часа. Да скрие Изкушение от задаващата се опасност, да се свърже със Зейн и да се покрие, докато не отминеше заплахата. Тя се загледа в тавана, като опита да си припомни някаква подробност, която да ѝ помогне да си изясни ситуацията. Нищо.

— Знаеш ли, дали съм телефонирала на някой снощи? — попита тя. — Казах ли нещо за разговор с един от братята ми?

— Не. Нямахме време нито възможност да се обадиш на някого, докато не пристигнахме тук и ти заспа като отсечена, щом докосна леглото.

Тази информация не ѝ бе достатъчна, за да разбере, сама ли се бе съблякла или го бе направил той. Марис се намръщи, ядосана, как физическата интимност на ситуацията я отвличаше от проблема.

Той все още я наблюдаваше внимателно, струваше ѝ се, че погледът му не се отделя от нея, дори за частица от секундата. Чувстваше как анализира всеки нюанс при промяна на изражението ѝ и това беше смущаващо. Бе свикнала да привлича вниманието на

хората, в края на краищата беше шеф. Но неговото внимание бе различно, на съвсем друго ниво, като че ли той не пропускаше нищо, което се случваше около него.

— Искаш да се обадиш на семейството си, за помощ ли? — попита, когато тя не каза нищо друго.

Младата жена сви устни.

— Това е най-логичното нещо, което трябва да направя. Може би ще им се обадя сега.

Зейн не служеше вече като морски тюлен и можеше по-лесно да се свърже с него. Появяването на Бари и децата в живота му, го държаха близо до дома. Той знаеше как да се свърже с Чанс, въпреки че вероятността да бъде в страната не беше голяма. Това нямаше значение, тя знаеше, че обади ли се за помощ, цялото семейство в пълен състав щеше да кацне в Кентъки по същия начин, както викингите се бяха втурвали към средновековните селища по крайбрежието, и само небето можеше да помогне на тези, които се бяха осмелили да им се противопоставят.

Марис се опита да се отдалечи от Макнийл, за да седне и да достигне до телефона. За нейно учудване, той затегна прегръдката си, задържайки я на място.

— Добре съм — увери го тя. — Мога да се справя, стига да си напомням, че трябва да се движа бавно и да не правя резки движения с главата. Възможно най-скоро, трябва да се обадя на брат ми, за да може...

— Не мога да ти позволя да направиш това — каза спокойно той. Марис премига, тъмните ѝ очи станаха ледени.

— Моля? — тонът ѝ бе учтив, но се усещаха стоманени нотки.

Устните му потрепнаха, а очите изразяваха едновременно ирония и съжаление.

— Казах, че не мога да ти позволя да го направиш — насмешка разтегна устните му, превръщайки потрепването в усмивка. — Какво ще направиш, ще ме уволниш ли?

Марис игнорира присмеха му, защото ако не успееше да докаже, че Изкушение се намира в опасност и двамата нямаше да се притесняват за работата си известно време. Лежеше спокойно, обмисляйки внезапно променената ситуация и разглеждаше възможностите за изход от нея. Той беше дяволски сигурен в себе си и

тя се чудеше защо. Мъжът не искаше тя да търси помощ. Единствената възможна причина, която ѝ идваше на ум бе, че той може би по някакъв начин участва в заговора за убийството на жребеца. Може би той бе този, когото бяха наели да го направи. Поглеждайки в сините му очи, Марис усети опасността, притаена в него, но не сексуална, а характерна за човек, познаващ насилието. Да, този човек бе способен на убийство.

Конят може вече да е мъртъв. Тя си представи голямото, лъскаво, мощно тяло, което лежи сковано, и което никога повече нямаше да се движи. От почти физическата болка, която изпита, в очите ѝ заблестяха сълзи. Не успя да контролира реакцията, но друга слабост — нямаше да си позволи. Може би, грешеше за Макнийл, но заради Изкушение, нямаше да рискува.

— Не плачи — промърмори той, с глас по-нисък от обичайния. Вдигна ръка и нежно отмести косата от слепоочието ѝ. — Аз ще се погрижа за всичко.

Щеше да боли. Марис го знаеше и го прие стоически. Баща ѝ я бе научил, че като влизаш в битка, трябва да си готов да понесеш и болка; тези, които не я очакваха, бяха зашеметени от силата ѝ и на края претърпяваха поражение. Уолф Макензи бе научил децата си да побеждават.

Макнийл се намираше прекалено близо, а и тя лежеше по гръб, което я лишаваше от предимство. Но във всеки случай трябваше да го направи. Първият удар трябваше да е точен.

Замахна с лявата ръка, основата на дланта ѝ целеше носа му. Макнийл се задвижи, като светкавица и с дясната си ръка блокира удара с такава сила, че зъбите ѝ изтракаха. Незабавно се отдръпна назад, за да го удари отново, като този път се целеше по-ниско — в слънчевия сплит. И отново мускулестата му ръка блокира удара, като този път той се завъртя, хващайки ръцете ѝ и ги закова до възглавницата от двете страни на главата. С още едно плавно движение, се изправи над нея и легна отгоре ѝ с цялата си тежест, притискайки я в матрака.

Всичко отне три секунди, а може би и по-малко. Нямаше прекомерни движения. Жестовете им бяха толкова добре премерени, че страничен наблюдател дори не би разбрал, че има схватка. Главата ѝ дори не се разтърси по-силно от обикновено и Марис разбра. Баща ѝ я

бе учил, а и тя бе наблюдавала борбите на Зейн и Чанс достатъчно често, за да се убеди без никакво съмнение. Току-що се бе изправила срещу изключително подготвен професионалист и бе загубила.

Погледът на сините очи стана твърд, изражението на лицето — студено и дистанцирано. Марис не чувстваше болка в китките от стискането му, но когато се опита да раздвижи ръце, откри, че не може.

— Какво по дяволите, беше това? — гласът му бе спокоен, но режеше с ледена острота.

Всичко си дойде на място. Самоконтролът, непоколебимата самоувереност, спокойствието — всичко бе толкова познато. Но разбира се, тези характерни черти, непрекъснато бе забелязвала у своите братя. Зейн говореше по същия начин, контролираше всичко, което можеше да се случи. Макнийл не ѝ причини болка, дори когато се опита да го удари. Трудно можеше да се очаква такова отношение от бандит, нает да убие кон. През цялото време доказателствата бяха пред очите ѝ, дори тези секси сиви боксерки. *Той не беше скитник.*

— О, Боже мой — не можа да се сдържи тя. — Ти си ченге!

ГЛАВА 3

— Затова ли ме нападна?

Сините очи станаха още по-студени.

— Не — отговори тя разсеяно, като го гледаше внимателно в лицето, все едно не го познаваше. Чувстваше се зашеметена, като че ли го виждаше за първи път. Нещо се беше случило, но не бе сигурна какво. Изпитваше същото, което почувства, когато срещна Макнийл за първи път, но сега бе по-интензивно и вълнуващо. Намръщи се леко и опита да формулира точната мисъл, чувство или каквото бе там. Мъжът стисна китките ѝ, като я принуди да се концентрира и да се върне към въпроса, който беше задал, и на който чакаше отговор.

— Току-що разбрах, че си ченге. А причината, поради която те нападнах, бе, че не ми разреши да се обадя на братята ми. Изплаших се, че може да си един от лошите.

— Значи се опита да ме отстраниш? — самата мисъл за това го накара да изпадне в ярост. — Имаш мозъчно сътресение. Как по дяволите, ще се бориш с мен? И кой те научи на тези удари?

— Баща ми. Той научи всички ни как да се бием. И бих могла да победея повечето мъже — отговори просто тя. — Мога да позная професионалното обучение, когато го видя.

— Фактът, че знам как да се бия, те кара да мислиш, че съм ченге?

Можеше да му разкаже за Зейн и Чанс, които въпреки че не бяха ченгета, имаха същия маниер на поведение, който забеляза у него. Премълча, защото не бе съвсем сигурна, че организацията или агенцията, без значение как се наричаше структурата, в която работеха братята ѝ, не беше свързана с Държавния департамент или Министерството на правосъдието. Вместо това му хвърли една загадъчна усмивка.

— Всъщност издадох те твоите боксерки.

Той изгуби контрол над себе си и трепна от изненада. Погледна я с широко отворени сини очи.

— Моите боксерки?

— Не са долни гащи. И не са бели. Прекалено секси са.

— И това очевидно доказва, че този, който ги носи, е ченге? — попита невярващо и скулите му почервеняха.

— Скитниците не носят сиви секси боксерки — посочи тя.

Марис не спомена за интереса, който събуждаха в нея тези прословути сиви секси боксерки. Може би, при тези обстоятелства, не трябваше да говори за бельото му. Не че реакцията му бе неочаквана, самата тя беше едва облечена, той също. Младата жена чувстваше натиска на голия му крак върху своите и тежестта върху кръста си. Малко преди това бе разбрала, че той внимателно контролира всяко свое докосване и затова въпреки близостта на телата им, не възникваше чувство за интимност. Ситуацията се беше променила. Не само заради възбудата му. Имаше нещо много интимно в начина, по който я държеше под себе си, като че ли кратката им борба го беше стреснала и извадила от самоконтрол и бе провокирала чисто мъжка реакция. Пое дълбоко въздух. Някакво непознато вълнение караше сърцето ѝ да бие лудо, а всяка клетка в тялото ѝ да трепти събудена за живот. Тази дълбоко скрита дива и необузdana част от характера ѝ, за която винаги предполагаше, но която никой мъж до сега не бе успял да докосне, ликуваше в страстно удоволствие от начина, по който я прегръщаше.

— И ченгетата невинаги носят такива.

Коментарите ѝ относно долното бельо, определено го смутиха. Тя се усмихна отново, черните ѝ очи бяха полупритворени в чувствена наслада от непознатото усещане за тежестта на мощното му тяло. Изключително възбуденото му тяло.

— Щом казваш. Никога преди не съм виждала съблечено ченге. Що за полицаи си по-точно?

Мъжът помълча миг, взирайки се в нея. Марис не знаеше какво видя той там, но чертите му се отпуснаха и още по-силно се притисна в нея.

— По-точно от ФБР. Специален агент.

Федерален агент? Стресната от чувствените си мисли, тя го погледна озадачено.

— Не смятам, че кражбата на кон е федерално престъпление.

Той почти се усмихна.

— Не, не е такава. Виж, ако ти пусна ръцете, ще се опиташ ли отново да ме убиеш?

— Не, обещавам — отговори тя. — Освен това, не се опитвах да те убия. Но дори и да исках, не съм толкова добра, колкото теб. Така че няма от какво да се притесняваш.

— Много ме успокои — каза ѝ сухо, но въпреки това освободи ръцете ѝ и леко се отмести, опирайки се на лакти. От движението, бедрата му се притиснаха още по-силно до нейните, принуждавайки я да разтвори леко крака, за да се приспособи към натиска. Тя си пое дъх. Неговият интерес се увеличи до такава степен, че нямаше възможност учтиво да го игнорира. Макнийл успешно се справи, без да се притеснява от реакцията на тялото си, предизвикана от близост ѝ.

Марис въздъхна дълбоко. Изпитваше истинско удоволствие от начина, по който гърдите ѝ се отъркваха в мускулестата плът при всяко вдишване и зърната ѝ се втвърдиха.

О, Боже, беше толкова прекрасно! С удоволствие щеше да остане в прегръдката му и нямаше да прави нищо друго, освен да диша, но имаха откраднат кон-шампион и някой, който стоеше на пътя им и искаше да убие — тях и жребеца.

Откраднатото животно съществуваше и те трябваше да решат този проблем, колкото може по-бързо. Младата жена се съсредоточи и макар че лежеше безпомощна, притисната под него, го прикова с тъмен, пронизващ поглед.

— Защо федерален агент е принуден да се занимава с чистенето на моите конюшни?

— Защото се опитвам да открия този, който убива конете и взема парите от застраховката им, шефе.

Произнесе последната дума сухо, подчертавайки, че беше нарекла конюшните на „Соломон Грийн“, свои.

Тя игнорира тънкия му намек, защото много често членовете на семейството ѝ я подкачаха за същото. Смяташе за свое всичко, което обичаше. Марис отдръпна главата си възможно по-далеч от него, притисна я във възглавницата и му отправи откровено скептичен поглед.

— Застрахователните измами влизат ли в компетенцията на специалните агенти?

— Да, влизат, когато са съпроводени с отвличане на хора, преминаване на щатската граница и убийство.

Убийство! Беше права — някой се опитваше да ги убие. И този някой я беше ударил по главата, или бе получила гъшето яйце по традиционния начин — падане?

— Какво те доведе в „Соломон Грийн“?

— Информация.

Ъгълчето на устните му се изви леко. Лицето му бе толкова близо до нейното, че тя можеше да различи и най-малките бръчици, образувани от усмивката.

— Правоохранителните органи не могат да функционират без помощта на информатори.

— Значи си знаел, че Изкушение е в опасност? — това определено не ѝ хареса. В тъмните ѝ очи се появи ярост. — Защо не ме предупреди? Щях да бъда нащрек и да го пазя, без да будя подозрение. Нямах право да рискуваш живота му!

— Всички коне са застраховани, и всеки от тях може да стане мишена за престъпниците. Изкушение беше най-малко вероятния обект, защото е много известен. Смъртта му щеше да предизвика въпроси и да вдигне шум — Макнийл замълча и се вгледа внимателно в лицето ѝ. — До снощи и ти влизаше в списъка ми на заподозрените.

Тя прие новата информация, без да реагира, само леко присви устни.

— Защо точно снощи си промени мнението? Какво се случи?

Това, че не можеше да си спомни нищо от събитията през изминалата нощ, едновременно я тревожеше и плашеше.

— Ти се обърна към мен за помощ и беше толкова ядосана, че едва успяваше да кажеш нещо. И изглеждаше уплашена. Каза, че трябва да изведем Изкушение от конюшната, и ако не искам да ти помогна, ще го направиш сама.

— Казах ли ти кой е след него?

Макнийл поклати леко глава.

— Не. Както вече споменах, ти едва можеше да говориш, и затова не отговори на въпросите ми. Тогава си помислих, че си много уплашена, и след като скрием коня на безопасно място и ти дам малко време да се успокоиш, ще мога да те разпитам. После забелязах колко си бледа и трепериш, но го отдадох на шока и покачването на

адреналина. Искаше да продължиш нататък, но аз те принудих да останем тук. Веднага щом влязохме в стаята, заспа на секундата.

Разказът му ѝ напомни за двата въпроса, които я вълнуваха — сама ли се беше съблякла или той го беше направил, и защо бе убеден, че може да я принуди да направи всичко, което поиска от нея. Марис се намръщи щом осъзна, че той може да го потвърди на дело. Сегашното ѝ положение го доказваше. Не ѝ бе причинил болка, но се намираще напълно под негов контрол.

Намръщи се още повече, когато разбра, че се чувства все по-недоволна от себе си. Пак го правеше — отклоняваше се от главното. Можеше да продължи да се разсейва под влиянието на безспорното си влечение към Макнийл или да се съсредоточи върху решаването на сегашния проблем. Животът на Изкушение, а може би и нейният собствен, зависеха от помощта, която можеше да окаже на този човек.

Нямаше нищо по-важно от това.

— Стоничър — бавно каза тя, — са единствените, които ще получат финансова изгода от смъртта на Изкушение, но те могат да спечелят много повече, ако го използват за разплод. Затова нямат полза от убийството му.

— Това е още една причина, заради която мислех, че не е в опасност. Наблюдавах всички коне. Застраховките им не са толкова големи, но и смъртта на някой от тях, няма да причини особена суматоха.

— Как те намерих? — попита тя. — Дойдох в стаята ти? Звъннах ти по телефона? Някой видя ли ни, ти забеляза ли някой?

Стаята му беше една от десетте най-малки отделни помещения, намиращи се в дългите тесни блокови здания, построени специално от Стоничър за временно наетите работници, които нямаха къде другаде да живеят и за тези, които трябваше през цялото време да се намират близо до конете. Като треньор Марис беше важна личност и имаше на разположение малка къщичка с три стаи, построена сред сградите в близост до конюшните. Отговарящият за жребчетата, мистър Уийз, също живееше в собствен апартамент, намиращ се на втория етаж на блока, откъдето можеше да наблюдава бременните кобили на монитор. Там непрекъснато сновяха хора, така че все някой трябваше да ги е забелязал.

— Не бях в стаята си. Намирах се във втората конюшня, за да проверя ситуацията, и току-що бях излязъл през задната врата, когато ти дойде с Изкушение. Беше тъмно и си помислих, че не си ме видяла, но ти спря коня и ме помоли за помощ. Камионът и ремаркетото, с които по-рано бяха докарали малката кобилка, бяха скачени и все още там, затова натоварихме Изкушение и изчезнахме. Ако някой ни е видял, в което се съмнявам, едва ли е забелязал коня в ремаркетото и още повече е разпознал жребеца.

Какво пък, напълно бе възможно, помисли си Марис. Втората конюшня бе предназначена за кобили, докарани във фермата за разплод. През декември се стъмваше рано, конете бяха прибрани вече по отделенията, а работниците почиваха или вечеряха. Камионът и ремаркетото не бяха собственост на „Соломон Грийн“, и всички знаеха, че в този ден са докарали нова кобила, така че никой нямаше да обърне внимание на отпътуването им, освен шофьора, който беше решил да пренощува тук и да тръгне рано сутринта на разсъмване. Вкарването на жребеца във фургона не представляваше трудност, защото той винаги бе послушен, а и обичаше да пътува. Всичко това им бе отнело няколко минути и после вече бяха на път.

— Нямах възможност да позвъня на семейството си — отбеляза тя, — но може би ти си се обадил на някой, докато съм спала?

— Позвъних от уличен автомат в офиса и обясних какво става. Те ще се опитат да ни помогнат, но без да се набиват на очи, иначе ще провалим операцията. Все още не знаем кой участва, освен ако в последните минути не си си спомнила нещо друго.

— Не — каза тя със съжаление. — Последното, което си спомням, е как вървах към конюшнията, вчера след обяд. Знам, че беше след като обядвахме, но не помня точен час. Имам само хаотични спомени за обзел ме гняв, после страх и накрая как бягам към отделението на Изкушение.

— Ако си спомниш и най-малката незначителна подробност, веднага ми кажи. Като отвляхохме коня, им дадохме прекрасната възможност да го убият, и да ни обвинят в това. И сигурно така ще направят, поне докато не разберат, че съм от ФБР. Ще ни преследват безмилостно, затова е по-добре да знам кого да очаквам.

— Къде е Изкушение в момента? — попита тревожно тя, поставяйки ръце на гърдите му и леко го бутна. Измести се, когато се

опита да се измъкне изпод него, за да стане, да се облече и да отиде при жребеца. Не беше в характера ѝ да се отнася небрежно към комфорта и безопасността на конете. Макар да знаеше за добросъвестното отношение на Макнийл към животните, последната отговорност беше нейна.

— Успокой се. Той е добре — улови отново ръцете ѝ и ги притисна към възглавницата. — Скрих го в гората. Никой няма да го намери. Няма да им е много лесно. Ако го бях оставил на паркинга, където всеки може да го види, дори и най-големия глупак щеше да се усъмни. За да го открият, ще трябва най-напред да се доберат до нас.

След като се убеди в безопасността на коня, тя се отпусна спокойно на възглавницата.

— Добре. Какво ще правим сега?

Той се поколеба.

— Първоначалният ми план беше да разбера какво знаеш и след това, да те скрия на сигурно място, докато не свърши всичко.

— Къде щеше да ме скриеш? В ремаркетото при Изкушение? — попита го с ирония. — Лошо, много лошо. Не мога да си спомня нищо, така че ще ти се наложи да ме държиш по-близо до себе си, в случай че паметта ми се върне. Така че сме заедно, Макнийл, и ще трябва да се откажеш от намерението си да ме скриеш.

— Има само едно място, на което бих искал да те скрия — провлачено каза той. — И ти си вече там.

ГЛАВА 4

Думите му не бяха изненадващи предвид ситуацията, в която се намираха.

В отношението на Алекс Макнийл към нея, ясно си личеше присъщото му мъжко чувство за собственост — усещаше се във всяка извивка на тялото му, в ясения поглед на сините му очи, взиращи се надолу към нея.

Марис знаеше, че не се заблуждава по отношение на този поглед. Беше израсла виждайки го в очите на баща си, когато погледнеше майка ѝ, застанал близо до нея, почти докосвайки я и всеки мускул в тялото му видимо потрепваше от напрежението. Безброй пъти го беше виждала и у петимата си братя, отначало, когато се обръщаха към приятелките си, после у четирима от тях — към съпругите им. Това беше поглед изпълнен с желание — топъл и мощен.

Беше страшно, но също така вълнуващо и изумително. Още от първия поглед между тях се бе зародило нещо и тя знаеше, че щеше да настъпи време да се изправи пред него.

Ето защо полагаше усилия да го избягва. Не искаше да усложняват нещата с едни по-близки отношения, или да се налага да търпи клюките на останалите служители. И преди бе имала срещи с мъже, но не толкова често. Всеки път, когато отношенията станеха поинтимни, тя инстинктивно се отдръпваше. Никога не бе имала много време и търпение за нещо, което да я отвлича от работата и конете, нито някога бе позволявала на някой да се сближи истински с нея.

Марис ревностно пазеше вътрешния си мир и не позволяваше на никой, освен семейството си, да проникне в него. Изглежда това беше обща черта на всички Макензи — да се чувстват комфортно сами и да го предпочитат, въпреки че братята ѝ, с изключение на Чанс, се бяха оженили и безумно обичаха жените си. Тя също предпочиташе да дочака единствената любов в живота и да не губи време за краткотрайни връзки, с който и да е, само заради някакво си физическо удоволствие.

Между тях с Макнийл привличането беше налице. Потвърждение за това бе тази изпъкнала част от тялото му, която сега притискаше нежната падинка между краката ѝ, и я изкушаваше да разтвори бедра по-широко и да си позволи да усети твърдостта опряна в слабините си. А факта, че самата тя го искаше, бе доказателство, че наистина има привличане между им. Трябваше да се премести, знаеше, че трябва, но не го направи. Нито една клетка от тялото ѝ не желаше да се отдели от Макнийл, а се стремеше към него и неговите обятия.

Марис загледа наболата му брада, после сините очи, потъмнели от силно желание, което той едва сдържаше. Собствените ѝ очи бяха потъмнели като бездънни езера.

— Въпросът е — каза тя бавно, — какво ще направиш ти?

— Не много, по дяволите — промърмори, като продължи леко да се търка в нея. Движенията му бяха толкова чувствени, че Алекс рязко въздъхна през стиснатите зъби и челюстта му се напрегна. — Имаш сътресение на мозъка и адско главоболие. Бог знае, колко хора се опитват да ни намерят. Затова трябва да се съсредоточа върху проблемите, вместо да мисля за това, как да вляза в малките ти гащички. И, по дяволите, дори сега да се съгласиш, аз съм длъжен да кажа „не“, защото сътресението на мозъка е дяволски сериозно нещо и могат да се получат усложнения.

В последното изречение се усещаше такова разочарование, като че ли всяка дума му причиняваше силна болка.

Тя лежеше под него, без да мърда. Инстинктите ѝ подсказваха да разтвори бедра, да го обхване с крака и да го придърпа към топлатата си плът. Очите ѝ потъмняха, като нощно небе, нещо тайнствено и древно се отразяваше в тях.

— Главата почти не ме боли — с нисък глас произнесе Марис, примамавайки го с очи. — И нямам никакви усложнения.

— О, Господи — простена Алекс и допря чело до нейното, като затвори очи. — Това са две от четирите причини.

Тя премести ръцете си веднага, след като той ги освободи. Положи длани на раменете му и Алекс се напрегна в очакване да го отблъсне и да наруши близостта им, което изобщо не му се искаше. Не го направи. Вместо това, прокара ръце по мощните мускули на раменете му, погали с пръсти ключиците и накрая спря върху широките гърди. Черните косъмчета гъделичкаха дланите ѝ. Малките

му зърна се втвърдиха и станаха остри, възбуждайки сетивата ѝ. От допира ѝ сърцето му биеше със силни забързани удари.

Беше изненадана от силата на желанието, което я разтърси. Не, не беше само желание, а и нужда. Гореща и всепоглъщаща нужда. В живота си Марис често бе наблюдавала сексуалното привличане на примитивно ниво при конете и другите животни в ранчото и на най-високо — сред членовете на собственото си семейство, които бяха едновременно силни и нежни, прости и сложни. Тя не подценяваше непреодолимата сила на сексуалното влечение. Беше го виждала, но никога не бе изпитвала тази топлина и болка, тази празнота, която можеше да запълни само той, онова странното, разтапящо усещане дълбоко вътре в себе си. Винаги си бе мислела, че ще почувства това, само когато обикне някой. Но за каква любов можеше да става дума, след като не го познаваше? Тя знаеше името му и неговата професия, но не и качествата и чертите на характера му. Бе невъзможно да се обича един непознат. Да бъде привлечена — да, но не и да се влюби.

Нали снаха ѝ Бари беше казала, че пет минути след срещата си със Зейн, бе разбрала какъв човек е той и веднага се влюбила. Макар да са били непознати, извънредните обстоятелства ги принудили бързо да встъпят в интимни отношения, и им показали тези аспекти от характера, за които при нормални обстоятелства, бяха нужни месеци, за да ги открият.

Марис се замисли за сложната ситуация и за Алекс, който толкова интимно разделяше с нея неприятностите. Какво беше успяла да узнае за него до този момент, откакто се бе събудила или откакто беше излязла от безсъзнание?

Не я подтикваше към нищо. Искаше я, но не я принуждаваше. Обстоятелствата бяха неблагоприятни и той чакаше. Беше търпелив мъж или най-малкото, можеше да спре, когато трябва. Беше интелигентен, щеше да го разбере още преди седмици, ако си бе позволила да го опознае. Марис не беше уверена, но мислеше, че като специален агент на ФБР, сигурно имаше юридическо образование. Притежаваше и някакви медицински познания, особено за мозъчното сътресение. Очевидно имаше силен характер, беше я заставил да прави неща против волята ѝ, макар че с мозъчно си сътресение не можеше да се съпротивлява. Беше се погрижил за нея. И най-вече, независимо от фактите, че бе спала гола в обятията му, не се бе възползвал сексуално.

Това бе доста сериозен списък. Умен, образован, търпелив, решителен, грижовен, почтен. Имаше и нещо друго, винаги осезаема и идваща от вътре опасност и контролирана сила. Марис си спомни тихия му авторитетен тон, абсолютната му увереност, че може да се справи във всяка ситуация. В това приличаше на братята ѝ, особено на Зейн и Чанс, а те бяха най-опасните мъже, които можеше да си представи. Знаеше, че една от причините никога до сега да не се влюби, бе, че много малко хора можеха да се сравнят с мъжете от семейството ѝ. Беше готова напълно да се посвети на кариерата и не желаше да се примири с по-малко от това, което бе истинският мъж. Алекс Макнийл беше именно такъв мъж и сърцето на Марис заби силно. Неочаквано за първи път в живота си, бе в опасност да се влюби.

И сега, докато се взираше в тези очи, толкова сини, че все едно се даваше в дълбините на океана, Марис разбра. Тя си спомни мига, в който нещо в нея се промени, разпознавайки другата си половинка.

— О, скъпи! Имам много важен въпрос към теб.

— Стреляй! — каза той, а след това сви рамене, все едно се извиняваше за избора на дума.

— Женен ли си? Срещаш ли се с някоя?

Той знаеше защо му задава този въпрос. Би трябвало да е мъртъв, за да не усети напрежението между тях, а съдейки по възбудата си, беше далеч от това състояние.

— Не. В този момент — не.

Алекс не ѝ зададе същия въпрос. Проверката на работещите в „Соломон Грийн“, му бе дала обща информация за всички, в това число и за Марис — неомъжена и без данни за предишни арести. По време на работата си във фермата, внимателно бе разпитал и установи, че няма сериозна връзка. Другите работници му се подиграваха, че се увлича по шефката. Да, по дяволите, така беше и защо да не я използва за прикритие?

Марис си пое дълбоко въздух. Да, това беше. Проницателността и прямотата, с която бе свикнала да посреща всичко в живота, ѝ помогнаха да разбере какво става. Тя едва забележимо се усмихна.

— Ако все още не обмисляш варианта да се ожениш за мен — каза му тя, — ще е по-добре да свикваш с тази идея.

Макнийл едва съумя да запази непроницаемо изражение на лицето си и не позволи шока, който го прониза от глава до пети да излезе наяве. Брак?! Той дори не я бе целунал още, а тя му говореше за брак!

Един разумен човек на негово място, вече щеше да е станал и да мисли как да запази живота им през следващите няколко часа. Разумният човек нямаше да лежи тук, сега, и да държи в прегръдките си тази жена, ако искаше да запази положението си на ерген, на което така истински се наслаждаваше.

Желаеше я, без съмнение. За пръв път бе изпитал сексуално желание на четиринадесет години и от тогава го задоволяваше, но при най-малката заплаха за работата си, успяваше умело да го игнорира. Работата му бе всичко за него. Мислеше с главата си и постигаше успехи, благодарение на хладния си остър ум. Личния си живот управляваше по същия начин. Алекс винаги сам контролираше отношенията и ги прекъсваше, когато партньорките му започваха да искат повече, отколкото имаше намерение да даде. Беше несправедливо да лъже и да дава надежда там, където още от начало нещо липсваше. Затова предпочиташе да приключва романите си преди настъпването на етапа на взаимните упреци и обвинения.

Но никога преди не беше срещал Марис Макензи.

Той не стана. Още по-лошо, не се изсмя на глас и не каза, че сигурно сътресението е повлияло на главата ѝ. Беше дребничка, с деликатна структура, дори крехка, така че бе абсурдно за него да я дразни или още по-лошо да нарани чувствата ѝ. Всичко, което искаше бе, да продължава да я държи в обятията си, да я люлее като малко дете, да я скрие и защити, като я притисне към себе си, да я предпази от опасностите, които можеха да ги сполетят през следващите часове, да я пази от всичко. С изключение на себе си. Искаше тя да му се открие — уязвима, гола, изцяло на негово разположение. Копнееше да се потопи в тези подвеждащи, мистериозни черни очи и да забрави всичко, освен опияняващата радост, която щеше да изпита, когато потънеше в нея. Резкият развой на събитията го извади от равновесие. До миналата нощ, тя и всички работници в ранчото „Соломон Грийн“, бяха в списъка на заподозрените, и не си позволяваше да чувства топлината, която всеки път го заливаше, щом стройното ѝ тяло попаднеше пред погледа му. По дяволите, дори не му беше нужно да я

вижда, мисълта за нея се прокрадаваше изневиделица в съзнанието му през деня и смущаваше съня му през нощта.

Недоволстваше, че не може да я пренебрегне с лекотата, с която тя го игнорираше. Марис винаги запазваше спокойствие, целеустременост и притежаваше желязна воля. И се отдаваше изцяло на работата, като него, което го караше да мисли, че не го забелязва като човек, още по-малко като мъж, което странно защо го тревожеше. Макар да бе необходимо да се слее с тълпата, вместо това, отчаяно се опитваше да изпъкне. Искаше да го гледа с интерес в очите, а не с празен поглед. Нощ след нощ лежеше сам в леглото и мислеше за нея, като се ядосваше на себе си, че не може да престане, а на нея — че не му обръща внимание. Искаше и тя да го бе забелязва, както той нея. Искаше да знае, че и тя лежи като него самотна в леглото и докато се въртеше неспокойно в чаршафите, си мислеше за него. Желаяше я толкова силно, че се вбесяваше на себе си. Харесваше абсолютно всичко в нея и това беше изненадващо, защото в начина ѝ на поведение нямаше нищо подчертано сексуално. Винаги се държеше като бизнес дама до мозъка на костите си — никога не флиртуваше, нямаше любимец сред подчинените си, никога не правеше неприлични забележки, никога не се опита да се покаже по-привлекателна. Не, че ѝ бе необходимо... Не можеше да стане по-съблазнителна за него, отколкото вече беше, дори и да се бе разходила чисто гола пред него.

С точност до милиметър знаеше как дънките се опъват по малкото ѝ задниче. Много пъти си бе представял как го държи в ръце и я повдига, за да проникне в нея. Познаваше формата на високите ѝ закръглени гърди под фланелената риза, която носеше, и с оглед на миниатюрното ѝ телосложение, полудяваше от мисълта, колко щеше да е стегната, когато бавно започнеше да навлиза в нея.

Обичайни горещи сексуални мисли на нормален мъж. Но също така откри, че не може да свали очи от атлазената ѝ кожа, толкова безупречна, все едно не прекарваше по цял ден на открито. Нито една жена не трябваше да има такава кожа — гладка, като на бебе и толкова прозрачна, че на слепоочията ѝ проблясваха тънки сини вени. Често се заглеждаше в светлокестенявите ѝ коси, с избелели от слънцето пепеляворуси кичури и си мислеше, какво ли ще е чувството да държи тази коприна в ръцете си. Очите ѝ, черни като нощта, вълшебни и необятни, караха мъжа да измери тайнствената им дълбочина.

Ако желанието, което сега изпитваше, можеше да се премери в градуси — от началото на кипене до изпаряване — той отдавна трябваше да се е превърнал в пара. И факта, че я държа в ръцете си цяла нощ, без да премине границата, когато бе облечена само с оскъдни бикини, вдигащи кръвното му налягане, и широката му тениска, която непрекъснато се свличаше и откриваше коприненото ѝ рамо, не беше нищо повече от чудо.

Алекс изпитваше не просто желание, а нещо повече. Беше необходимост да продължи и да се изкачи по-високо, нещо, което никога не бе изпитвал досега. Треска, която нямаше намерение да отmine. Нужда, която не си беше позволил да задоволи. До предишната нощ не бе разговарял с нея, даже когато имаше възможност да я използва, за да получи информация. Странното беше, че и тя го избягваше. Бе забелязал, че мис Макензи познава всички работници и се държи мило с тях. С конете беше истинска вълшебница, но ставаше тиранин, макар и добродушен, когато се отнасяше за грижите към тях. И всички в конюшната изпитваха към нея различна степен на уважение и обожание. Не беше в характера ѝ да пренебрегва, когато и да е, но точно така бе постъпила с него.

Това го накара да заподозре нещо. Да бъде подозрителен и да забелязва всяко отклонение в поведението, беше част от работата му. И отношението на Марис към него, го накара да се замисли, не беше ли допуснал някаква грешка, която да я държи нащрек. В миналото си бе имал опит с конете и бе логично да избере длъжност, на която напълно отговаряше. Все пак бе наясно, че професионалното му обучение промени завинаги нещо дълбоко в него и само едно зорко око можеше да забележи дребните неща, които го различаваха от другите — извънредното внимание, това че винаги бе наясно какво става до най-малката подробност около него, бързите му рефлексии, несъзнателния навик да избира такава позиция, от която най-лесно може да се защити.

Марис бе забелязала тези незначителни детайли и знаеше какво означават. Изобщо не му хареса бързината, с която прецени всичко това и заяви: „Ти си ченге.“ Дори с действията си да го бе убедила още предната нощ, че няма нищо общо с престъпниците, които убиваха коне заради застраховките. Черните ѝ очи бяха видели прекалено много и сега му се струваше, че гледа право в душата му.

Честността се раздвижи в него. Въпреки, че всеки хормон в него крещеше да не променя позицията на тялото си и да остане там, където се намираше в момента — върху нея, между разтворените ѝ бедра, — той скръцна със зъби и каза това, което трябваше да каже:

— Брак? Сигурно си си повредила главата, повече отколкото си мислех, изобщо не си на себе си.

Марис не се обиди. Напротив, обви врата му с ръце и му подари още една от своите леки, загадъчни и дяволски женствени усмивки.

— Разбирам — каза му внимателно, — трябва ти време да свикнеш с тази мисъл. А и ти имаш работа, която си длъжен да свършиш. Това може да почака. Точно сега трябва да се съсредоточиш върху залавянето на проклетите убийци на коне.

ГЛАВА 5

Беше й необходимо известно време да се отдалечи от Алекс, за да проясни мислите си и да си възвърне самообладанието. Побутна го леко по раменете. Макнийл се поколеба, след това се търкулна на една страна и я освободи от тежестта си. Загубата на топлината и живителната сила на тялото му беше толкова неочаквана и болезнена, че Марис едва се въздържа да протегне ръка и да го придърпа обратно върху себе си. Беглия поглед към опънатата тъкан на боксерките му й показва, че и той едва понася изкушението. Цялото й тяло копнееше за него, но искаше напълно да се наслади на първата им интимност. Но имаше сътресение, неопределен брой хора бяха по петите им и най-вероятно се опитваха да убият както тях, така и Изкушение. Все силни, помрачаващи удоволствието, фактори.

Марис внимателно седна на леглото, като се стараеше да не прави резки движения. Аспиринът помогна. Болката не я беше отпуснала напълно, но вече не пулсираше така силно, както преди. Внимателно се изправи и с облекчение разбра, че няма и световъртеж.

Макнийл скочи веднага и застана до нея хващайки я за ръката.

— Какво правиш? Трябва ти пълен покой.

— Отивам да си взема душ и да се облека. Ако ще стрелят по мен, искам да бъда на крака и облечена, когато това се случи.

О Боже, той беше огромен! И цялата тази гола плът се намираще пред нея. Пое дълбоко дъх, съпротивлявайки се на силния порив да се притисне към него, за да провери точно къде ще се опре главата й на рамото му, след като и без това бяха изправени.

Тялото му беше великолепно, раменете — широки и мощни, ръцете и краката — мускулести.

Каква глупачка е била да го избягва през всичките седмици, вместо да използва прекрасната възможност да го опознае по-отблизо! Мълчаливо съжали за пропуснатите дни. Трябваше бързо да се досети, защо реакцията й към него бе така остра и защо при вида му изпитваше странно чувство на страх.

Макнийл беше мъжът, с когото щеше да прекара остатъка от живота си. До сега местоположението на работата ѝ нямаше значение. Нейният дом си оставаше в планината Макензи, щата Уайоминг. Срещата с Алекс Макнийл бе променила всичко. Сега домът ѝ щеше да бъде там, където е той, където и да го пратеха, а специален агент от ФБР, можеше да бъде командирован навсякъде. Животът ѝ без коне бе немислим. А ако го изпратеха в град, където нямаше нужда от треньор? До сега не беше срещала мъж, който да означава за нея повече от конете ѝ. Погледна Макнийл и инстинктивно помисли — без конкуренция.

Той беше нейният мъж. Тя беше неговата жена. Почувства го с цялото си същество сякаш откликваше на някакви вълни, които само Алекс можеше да ѝ изпрати.

Но опасността ги заобикаляше и трябваше да бъде подготвена.

Той се взираше в лицето ѝ с присъщия му присвист, напрегнато съсредоточен поглед. Не я пусна, напротив, обгърна крехката ѝ талия и я придърпа по-близо до себе си.

— Забрави каквото си мислела. Не си длъжна да правиш нищо, просто стой настрана от случващото се.

Близостта му беше твърде съблазнителна. Марис положи глава на гърдите му и потърка буза в твърдите косъмчета. Изпълни я почти болезнена нежност.

— Няма да ти позволя да действаш сам.

Зърното на гърдата му се оказа точно пред нея, само на няколко сантиметра от устата ѝ и неустойимо я привличаше, както валериан — котенце. Премести се по-близо и езикът ѝ облиза малкото кафяво кръгче.

Той потрепери, конвулсивно стягайки прегръдката си. Мрачният му поглед беше решителен, когато я хвана под брадичката и нежно повдигна лицето ѝ.

— Това е моя работа — каза тихо, с неумолим глас, който бе чувала и преди. — Ти си цивилна и си ранена. Най-добрият начин да ми помогнеш, е като не се намесваш.

В отговор, тя го изгледа иронично и направи подигравателна гримаса.

— Не би казал това, ако ме познаваше по-добре.

Младата жена винаги инстинктивно се хвърляше в защита на тези, които обичаше. Мисълта да позволи на скъп за нея човек, сам да се сблъска с опасността, караше кръвта ѝ да се вледенява от ужас. За съжаление, съдбата я бе накарала да се влюби в мъж, чиято професия го принуждаваше да се намира непрекъснато между престъпниците и обществото, което се бе клел да защитава. Тя имаше не по-малко право да изисква Макнийл да се откаже от работата си, от колкото нейното семейство, което я молеше да се откаже от опасното си занимание — да укротява необяздени коне. Този мъж бе това, което е, и да го обича, означаваше, да не се опитва да го променя.

Тя се отдръпна по-далеч от него.

— Все още имам намерение да се изкъпя и да се облека. Нямам желание да се изправа пред някой по бикини и тениска... — тя направи пауза. — С изключение на теб.

Алекс рязко си пое въздух, ноздрите му се разшириха, ръката му се протегна, като че ли искаше да я прегърне отново. Но тъй като времето напредваше, тя се дръпна назад, по-далече от изкушението и си събра дрехите. Когато стигна до банята една мисъл мина през главата ѝ. Спря се и го погледна. *Сам ли беше?* Въпреки че Зейн и Чанс никога не говореха за задачите си, понякога обсъждаха различни детайли, като си припомняха дните на обучение и Марис научи много от тези разговори. За един агент на ФБР би било много странно да работи без партньор.

— Партньорът ти трябва да е някъде на близо — заяви тя. — Права ли съм?

Мъжът изненадано повдигна вежди, но после се усмихна.

— На паркинга е. Зае позицията час, след като се настанихме тука. Така че никой не може да ни изненада.

Ако партньорът му не беше на пост, помисли си Марис, Макнийл никога нямаше да се отпусне до толкова, че да лежи с нея в едно легло, нито да се отдава на сексуалното привличане между тях. Беше сигурна, че е бодърствал през цялото време, в случай че му подадат сигнал за опасност.

— Как се казва? Как изглежда? Трябва да знам, кои са добрите и кои лошите.

— Дийн Пиърсъл. Ръст един и осемдесет, слаб, черни очи и оредяла черна коса. От щата Мейн. Не може да не забележиш акцента

му.

— Навън е много студено — каза тя. — Сигурно е замръзнал.

— Както споменах, той е от Мейн, така че е свикнал със студа.

Има термос с кафе и от време на време пали двигателя и остава колата да поработи достатъчно дълго, за да не позволява на стъклото да замръзне.

— Липсата на скреж по стъклото няма ли да привлече внимание?

— Само в случай, че някой забележи, колко дълго стои колата на паркинга. Това е дреболия, на която повечето хора не обръщат внимание.

Макнийл взе дънките си и ги обу, като не сваляше поглед от нея, и си мислеше, колко изумително пъргав е умът ѝ.

— Как се сети за това?

Тя му отвърна с чаровна усмивка, същата като на майка ѝ.

— Ще разбереш, когато се запознаеш с моето семейство.

После влезе в банята и затвори вратата.

Веднага щом остана сама, усмивката ѝ изчезна. Въпреки че напълно разбираше и се съгласи с разумното му предложение — да не се меси в работата на обучените професионалисти — знаеше, че всичко може да се обърка, да не стане така, както е запланувано и да пострадат хора. Можеше да се случи, независимо колко опитни и внимателни бяха агентите.

Чанс бе раняван няколко пъти и винаги се опитваше да го скрие от майка им, но Мери чувстваше, когато със сина ѝ се случеше нещастие. Марис също го усещаше. Това тя съхраняваше дълбоко в себе си на тайно място, до което можеха да се докоснат само хората, които обичаше.

Почти обезумя от страх, когато Зейн едва не загина, в опит да спаси Бари от похитителите в Либия. Не се успокои, докато със собствените си очи не видя брат си и се увери, че е жив. Това се бе случило на Зейн, а той бе най-добрия в планирането на операциите. Всъщност, готовността за неочаквано развитие на събитията, го бе направило ненадминат в професията. По думите му, във всяка колода карти имаше по един жокер, и човек винаги трябваше да е готов за появата му, независимо от вида на играта.

Нейните предимства бяха в това, че владееше самоотбраната, беше добър стрелец и знаеше повече за тактиката на боя, отколкото

някой можеше да предположи. От друга страна, сега беше без пистолета си, защото го бе оставила у дома. Освен, ако можеше да уговори Макнийл да ѝ даде оръжие, но като имаше предвид непреклонността му, шансовете ѝ бяха почти нулеви. Заради мозъчното сътресение, въпреки че главоболието ѝ вече бе преминало и се чувстваше по-добре, Марис не беше уверена, как ще се справи, ако се наложеше да се предвиждат бързо. Фактът, че паметта ѝ още не се беше възстановила, също я тревожеше. Вредата можеше да бъде по-сериозна, отколкото първоначално си бе мислела, макар другите симптоми да бяха отшумели.

Кой я беше ударил? Защо някой се опитваше да убие Изкушение? По дяволите, само да можеше да си спомни.

Тя уви главата си с кърпа, за да запази косата суха. Застана под хладката водна струя и отново опита да събере в едно разбърканите спомени, като насили бедния си мозък да извади дълбоко заровените тайни. Всичко беше нормално, когато се върна следобед в конюшната. Било е по тъмно, някъде около шест, шест и половина, когато случайно попадна на Макнийл. През тези пет часа беше научила, че Изкушение го грози опасност, и вероятно бе изненадала някой точно в момента, в който се е опитвал да го убие, като необмислено беше оказала съпротива на престъпниците и беше спечелила удар по главата.

Стоничър сигурно бяха замесени в покушението на расовия жребец, защото единствено те биха получили финансова изгода от смъртта му. В това нямаше голяма логика, тъй като щяха да спечелят много повече, ако го използваша за разплод. Убийство би било логично само ако съществуваха някакви проблеми с възпроизводството.

Не, тук не ставаше въпрос за здравето му. Марис бе израснала около коне, обичаше ги със страст и преданост, които погълнаха целия ѝ живот и знаеше всичко за благосъстоянието им. Изкушение изглеждаше в чудесно здраве. Беше необикновено силен и бърз кон, пълен с енергия и бе с добър нрав. Истински спортист, тичаше от любов към препускането, понякога палав, но без лоши навици. Тя обичаше всички свои коне, но Изкушение беше специален. Не можеше да повярва, че някой искаше да го убие и завинаги да унищожи това голямо добродушно сърце и несравнимите му физически способности.

Единствената причина, поради която собствениците биха предпочели застраховката, бе вероятността, тестовете за плодовитост

да са доказали стерилитета на Изкушение.

Ако нещата стояха така, то Стоничър можеха да го кастрират и да го пуснат да се състезава, докато му позволяваше здравето. Макар че и най-здравите коне можеха да получат травми и в един миг състезателната им кариера да приключи. Великолепната млада кобилка Хулиганка беше на път към победата, значително изпреварила своя съперник, когато заради една неволна крачка си бе счупила крака и се наложи да я умъртвят. Заради цялата несигурност в състезанията и като се имаха предвид гарантираните пари от застраховката, ако наистина тестът бе доказал безплодие, ставаше ясно, защо Стоничър бяха избрали по-надеждния начин да спечелят и бяха наели някой да убие жребеца.

Марис не искаше да мисли така за тях. Джоан и Роналд Стоничър ѝ се бяха сторили порядъчни хора, въпреки че не би могла да им бъде близка приятелка. Родени със синя кръв, те принадлежаха към елита на Кентъки. Роналд се занимаваше с развъждане на коне, защото беше наследил фермата. Джоан разбираше по-добре животните и беше по-умела ездачка от мъжа си. Тя бе спокойна, лишена от емоции жена, която отделяше по-голямо внимание на обществените дела, отколкото на ранчото. Въпросът беше в това, можеха ли умишлено да убият шампиона си заради застраховката? Друг не можеше да получи парите, затова подозрението падаше върху тях.

Не биха го направили сами обаче. Марис не можеше да си представи някой от тях собственоръчно да го стори. Несъмнено бяха наели някого да убие Изкушение, но кого? Това бе най-вероятно човек, когото виждаше ежедневно и чието присъствие между конете нямаше да събуди подозрение. Вероятно някой от временните работници, а защо не и от постоянните? Няколкостотин хиляди, бяха ужасно примамливи за човек, за когото парите не *миришеха*.

Младата жена спря душа и излезе от душ кабината. Отново и отново превърташе ситуацията в главата си. И докато успее да се облече, ѝ стана ясно — Макнийл знаеше кой е убиецът.

Отвори вратата и излезе от банята, като почти се препъна в него. Той стоеше подпрян на плота в малкия дрешник, скръстил ръце и протегнал дългите си крака, и търпеливо чакаше, в случай че ѝ се замаеше главата и изпиташе нужда от него. Беше се облякъл. Изглеждаше апетитно и секси в дънките, вълнената риза и ботушите, и

тя съжали, че не може да го погледа още малко, само по впитите боксерки.

Марис заби тънкия си пръст в гърдите му.

— Ти знаеш кой е, нали?

Макнийл погледна надолу към малката ѝ ръка, така повелително забита в гърдите му и тъмните му вежди учудено се повдигнаха. Не беше свикнал да му задават такива въпроси, още повече една малка жена, която можеше да събори с пръст.

— Защо мислиш така? — попита я тихо. Стоеше извисен над нея, безмълвно потвърждавайки превъзходството си.

Това щеше да подейства, ако Марис не бе израснала, наблюдавайки майка си — също дребничка — как управлява къща пълна с едри мускулести мъже. А тя беше истинска дъщеря на майка си. Бе невъзможно да я изплаши. Бутна го още по-силно в гърдите.

— Ти каза, че си дошъл в „Соломон Грийн“ заради получена информация. Значи ФБР е работило известно време по този въпрос и сигурно имаш списък със заподозрени, които да следиш. Някой от този списък, работи сега в ранчото, не е ли така? Именно това те е довело тук.

Марис го погледна сърдито.

— Защо каза, че и аз съм била заподозряна, когато дяволски добре...

— Успокой се! — прекъсна я той. — Ти беше заподозряна. Всички бяха. Аз знам кой е моя човек, но той не работи сам. В тази престъпна мрежа участват много хора. Собствениците, разбира се получават най-голяма изгода, но обикновено са включени и някои от работниците.

Не ѝ хареса мисълта, че неин подчинен би могъл да е замесен в убийството на коне, заради печалба, но беше принудена да признае, че е напълно възможно.

— И ти дойде след този човек във фермата и го следеше, за да можеш да го хванеш на местопрестъплението с неопровержими доказателства.

В тъмните ѝ очи избухна огън.

— Наистина ли щеше да позволиш да убият кон, само за да докажеш, че е виновен?

— Не бихме искали такъв краен резултат — внимателно произнесе Макнийл, без да я изпуска от поглед. — Но бяхме наясно, че може да се стигне и до такова развитие на нещата.

Марис присви очи. *Официалните думи*, които използваха военните и правоохранителните организации, не можеха да я излъжат. Като четеше между редовете, разбра, че не му харесва идеята да причинява зло на конете, но все пак, ако се наложеше, щеше да позволи да се случи.

Тя не мислеше да го удря. Беше сърдита, но не и глупава. Алекс беше много по-силен от нея. И все пак, изражението ѝ накара мъжа да си помисли, че пак ще го нападне, защото светкавично хвана китките ѝ и ги притисна към гърдите си.

Марис се изправи в целия си ръст от метър и шестдесет и повдигна брадичка.

— Отказвам да жертвам кон. Който и да е кон.

— Аз също не искам — мъжът нежно обхвана вирнатата брадичка и погали с пръсти копринената кожа. — Но ние не можем да предприемем нищо, докато не получим неопровержими доказателства за пред съда. И сме длъжни, така да навържем нещата, че адвокатите да не могат да оставят убийците на свобода. Това се отнася не само до конете и измамата със застраховки. Беше убит един работник в конюшните — момче, едва навършило шестнадесет години. Също като теб, сигурно е попаднало на нещо, което не е трябвало да вижда, и не е имало късмет. На следващата сутрин в обора намерили умрял кон, а детето беше изчезнало. Това се случи в Кънектикът. След седмица, тялото на момчето беше намерено в Пенсилвания.

Тя се загледа в него, а тъмните ѝ очи бяха пълни с решителност. Стоничър може и да се интересуваха единствено от парите, но не бяха по-различни от тези наистина зли хора. Всякакво съжаление, което може и да бе изпитала към тях, изчезна.

Лицето на Макнийл беше като изсечено от камък.

— Няма да бързам и да претупам разследването. И нищо няма да ме спре да хвана тези копелета. Разбираш ли?

Разбираше го. Напълно. Имаше само един изход.

— Ти отказваш да рискуваш операцията, а аз няма да позволя да нараниш Изкушение. Значи, ще ти се наложи да ме използваш, като примамка.

ГЛАВА 6

— Абсолютно — не! — думите му бяха недвусмислени и категорични. — Няма начин, по дяволите!

— Трябва.

Той погледна надолу към нея със смесица от раздразнение и изумление.

— Скъпа, била си толкова дълго шефка, че си забравила, как да се подчиняваш. Операцията ръководя аз, не ти. По дяволите, ще правиш само това, което ти кажа и когато ти кажа. Или много бързо ще се окажеш с белезници и запушена уста, а малкото ти сладко задниче ще бъде напъхано в килера, докато всичко това не свърши.

Марис изпърха с дългите си мигли и го погледна.

— Значи, задничето ми за сладко, а?

— Толкова сладко, че има опасност съвсем скоро да го ухапя.

По това, как потъмняха очите му, се досети, че тази идеята му изглежда много привлекателна. Тя също бе пленена от нея. Тогава той повдигна рамене, разсея палавите мисли и се ухили.

— Но независимо от това, колко си сладка на вкус и колко бързо умееш да пърхаш с мигли, няма да успееш да промениш мнението ми по въпроса.

Марис скръсти ръце на гърдите си и опита да привлече вниманието му към неоспоримите факти.

— Ти имаш нужда от мен. Не знам, какво точно съм видяла и кой ме удари. Може да е бил някой от семейство Стоничър или човек, когото са наели. Те не предполагат, че не си спомням нищо, освен това не знаят за теб. Сега вероятно си мислят, че аз съм най-голямата заплаха за тях.

— Точно затова ще останеш извън полезрение. Ако убиецът е един от Стоничър, ще ми е трудно да предугадя, как ще действа той или тя по-нататък. Винаги предпочитам да си имам работа с професионални убийци, а не с аматьори, които могат в момент на

паника да направят нещо глупаво, като например да те застрелят пред куп свидетели.

— Пази Боже, да трябва да се справяш с някой, който се страхува да извърши убийство — каза тя със сладко саркастичен глас, и той я дари с един от патентованите си премрежени погледи. Марис продължи да му излага аргументите си.

— Може би, се чудят, защо до сега не съм се обадила в полицията. Сигурно си мислят, че съм или тежко ранена, както първоначално са предполагали, и лежа някъде в безсъзнание, или съм осъзнала, че нямам достатъчно доказателства за пред ченгетата и ми липсва оправдание за кражбата на безценния им кон. Във всеки случай им трябвавам аз. Аз съм перфектната жертва. Те могат да убият Изкушение, да инсценират нещата така, все едно аз съм го направила и после да се отърват и от мен. Ще излязат чисти от цялата работа, кой знае, може да получат двойно обезщетение от застрахователната полица и така всеки ще спечели повече пари. Нищо няма да ги накара така бързо да реализират глупавите си намерения, както една среща с мен.

— По дяволите, не! — раздразнено поклати глава той. — Не мога да повярвам, че разсъждаваш по този начин. Сигурно си чела много трилъри.

Тя се засегна и го погледна свирепо. Доводите ѝ бяха съвършено логични и той го знаеше. Кое то не означаваше, че това му харесва и ще се съгласи с тях. Марис вече знаеше, че може да добави към списъка с чертите от характера му, стремеж към закрилничество. И упорит. Опазил я Бог, ако пропуснеш упоритостта му!

— Скъпа — той прокара ръце по раменете ѝ и непозната, нежна болка затрепка в гърдите му, когато почувства нейната деликатност. Опита се да подбере думите, с които да я убеди да остави работата на него и Дийн. Това беше тяхно задължение, те бяха обучени за това. Ако се намесеше, то притеснението за нея, щеше да го подлуди. О Боже, тя очевидно си мислеше, че е висока над два метра и е направена от желязо. Виждаше колко замаяна бе и как внимателно се движи. Въпреки крехката си структура, тя не беше слаба. Виждаше я бе, как язди, как без усилие се справя с жребци, с които много малко мъже можеха да се оправят. Знаеше, че бе силна. Също така бе изключително

смела, и не бе сигурен, дали нервите му ще издържат такова напрежение.

— Погледни на това от друга стана — каза Марис. — Докато не знаят къде е Изкушение, аз съм в безопасност. Те се нуждаят от мен, за да стигнат до него.

Не понечи да спори с нея, нито се опита да я убеди. Просто поклати глава и каза:

— Не.

Тя почука с пръст по челото му и той озадачено я погледна. Отдръпна се малко и изненадано примигна.

— Какво правиш?

— Проверявам, дали главата ти е дървена — отвърна тя с раздражение. — Позволяваш на чувствата ти да влияят на работата. Аз съм най-добрият ти избор, така че използвай ме!

Мак застина. Щеше да е по-малко слисан, ако тази огнена жена го бе вдигнала над главата си и го бе изхвърлила през прозореца. *Позволявал на емоциите да влияят на работата му?* Това беше последното нещо, което някой можеше да каже за него. Именно способността му да се абстрахира от чувствата, които можеха да попречат на действията му, го правеше добър в работата. Никога не губеше присъствие на духа и оставаше спокоен, независимо колко сложна беше ситуацията. После можеше да прекара няколко безсънни нощи, преживявайки силните вълнения, но докато изпълняваше мисия, оставаше хладнокръвен.

Не можеше да не се вълнува заради нея, нямаше логика в това. Добре, *хлътна* по нея още първият път, когато я видя. Това беше химия. С нея всичко беше *на сериозно*, харесваше я. Научи много за нея от момента, в който тя буквално го изкомандва какво да прави предишната вечер. Беше много съобразителна, с чувство за хумор и бе прекалено безстрашна за душевното му спокойствие. Откликваше на леките му докосвания и нежното ѝ тяло се изпълваше с наслада, когато се намираше до неговото. Всичко това го опияняваше като силно уиски.

Макнийл се намръщи. Само здравословното ѝ състояние го бе възпряло да не я обладае и едва се бе сдържал. Не беше важно, че всеки момент можеха да се появят убийците, той остави съзнателно следи, които непременно щяха да ги доведат при тях. Знаеше, че не

бива да я съблича снощи. Но безумно искаше да почувства тялото ѝ до кожата си затова остана по боксерки и се мушна в леглото при нея. Ако някой се приближеше, Дийн щеше да натисне клаксона. Според изчисленията му, щеше да мине поне още час, преди нещо да се случи. Но въпреки това трябваше да бъде облечен и готов, ако нещо се объркаше. Вместо това, лежеше върху нея, проснат между краката ѝ и си мислеше, че ги разделят само два тънки пласта дрехи. За да се избави от тях му бяха необходими не повече от пет секунди, тогава щеше да се озове дълбоко в нея и да запрати всичко останало по дяволите.

Това не бяха чувства. Само симпатия и силна похот. А после ѝ дойде тази луда идея. Бяха прекарали само няколко часа заедно, повече, от които беше проспала — и изведнъж, заяви, че ще се оженят. Това, че тя мислеше така, не означаваше, че той бе съгласен, по дяволите. Със сигурност нямаше да се остави да бъде въввлечен в този брак, независимо, че всеки път се възбуждаше, когато се намираше близо до нея.

Мисълта да я използва като примамка, караше косата му да настръхва, но това не бяха чувства, това беше здрав разум.

— Имаш мозъчно сътресение — каза най-накрая той. — Движиш се със скоростта на охлюв, при положение, че изобщо не трябва да го правиш. Ще ми бъдеш по-скоро пречка, отколкото в помощ, защото ще трябва постоянно да внимавам и за теб.

— Тогава ми дай оръжие — каза Марис с толкова невъзмутим глас, че Алекс не бе сигурен, дали чу правилно.

— Оръжие — повтори той невярващо. — Господи, и ти си мислиш, че ще дам оръжие на цивилно лице?

Марис се освободи от обятията му и дланите го заболяха от загубата на близостта ѝ. Изведнъж черните ѝ очи от бездънни станаха студени и безжизнени и осъзнаването на това, което видя, го потресе.

— Мога да се справя с пистолета добре, колкото теб, а може би и по-добре.

Тя не преувеличаваше. Макнийл беше виждал такъв поглед при снайперистите и у някои колеги агенти, когато са били там, на огневата линия, бяха го правили и после имаха мъжеството да го направят отново. Същото виждаше в собствените си очи и разбираше, защо някои жени го избягваха, изплашени от опасността, която излъчва.

Марис не се изплаши. Изглеждаше крехка, но беше от чиста стомана.

Можеше да я използва. Тази мисъл проблесна в мозъка му и не успя да я отхвърли. Правилата категорично забраняваха въвличане в оперативни действия на цивилни лица, ако съществуваше възможност това да се избегне, но много често се оказваше неизпълнимо. Марис беше права. По-добра примамка нямаше да намери, и щеше да бъде глупак, ако провалеше операцията, защото отказваше да я използва.

Това, което трябваше да направи, му причини неимоверни душевни мъки, но се налагаше да изтласка чувствата настрана и да се концентрира върху работата.

По дяволите, с изненада разбра той, беше позволил на чувствата да замъглят ума му. Не беше добър знак и бе крайно време да сложи край на този идиотизъм.

— Добре — каза бързо и се обърна да вземе якетата им. С резки движения облече своето, после помогна на Марис. — Времето ни е малко, затова се налага да побързаме. Първо трябва да изведем жребеца от ремаркетото и да го скрием другаде. После ще поставим ремаркетото така, че този, който дойде, да не може да види, че конят не е вътре. След това ще се върнем тук. Ти ще караш камиона, а аз ще се скрия в каросерията под одеялата или каквото има там.

Той изключи лампата в банята и поведе Марис към вратата.

— Дийн ще бъде надолу по пътя, откъдето може да ги види, когато дойдат. След това ще заеме позиция зад ремаркетото и ще ни предупреди. Когато пристигнат, ти ще тръгнеш с камиона по обиколния път, като им позволиш да те видят. Те ще тръгнат след теб.

Стигнаха до вратата. Алекс изгаси и тази лампа и извади от джоба малка радиостанция. Включи я.

— Чисто ли е? — попита той. — Излизаме.

— Какво? — гласът на партньора му беше стреснат. — Да, чисто е. Какво става?

— Ще ти обясня след минута.

Той прибра радиостанцията обратно в джоба и свали веригата от вратата. За секунда се забави, поглеждайки младата жена.

— Сигурна ли си, че можеш да го направиш? Ако те боли главата, кажи ми сега, докато не е прекалено късно.

— Мога да го направя.

Гласът ѝ беше спокоен и делови. Той кимна.

— Добре, тогава да вървим.

Отвори вратата и хладния въздух я удари в лицето. Затрепери, въпреки че носеше пухеното си яке. Метеорологичната служба беше съобщила за нахлуване на студен атмосферен фронт, спомни си тя. Беше гледала обедните новини вчера и прогнозата за времето. Може би затова сега беше с дебело яке, а не с дънковото с фланелената подплата, което носеше вчера сутринта. Зарадва се, че е сменила връхните си дрехи, защото навън температурата бе паднала до седем градуса.

Огледа се, когато напусна уютната топлина на мотелската стая. Офисът на мотела и магистралата се намираха от дясно. Макнийл я хвана за ръката и я поведе на ляво — към камион, покрит целия в скреж.

— Чакай малко — каза той, остави я скрита зад автомобила и обиколи откъм страната на водача. Отвори вратата и се наведе. Марис чу звук на слабо подрънкване на ключове, след това мотора запали и тихо заработи. Тя с одобрение забеляза, че лампичката в купето не светна, което означаваше, че се беше погрижил за тази подробност по-рано.

Светлината в купето... Когато Макнийл затвори с едва доловимо щракване вратата, неоновите светлини на надписите на мотела се отразиха на високите му скули и... паметта ѝ се завърна.

Марис си спомни как изглеждаше лицето му снощи, докато шофираше — мрачно, неумолимо, подчертано от зелената светлина на арматурното табло.

Спомни си отчаянието, с което криеше състоянието си от него. Страхуваше се, че ще се досети за ужасното ѝ главоболие, за това колко е безпомощна и уязвима. Той беше говорил малко, предпочиташе да кара в тишина, но въпреки болката беше усетила възникналото между тях физическо привличане. Мислеше си, че ако му покаже уязвимостта си, той ще се нахвърли върху нея.

Макнийл се бе съгласил да ѝ помогне точно поради тази причина, а не защото се притесняваше за Изкушение.

Мислите и бяха объркани от удара по главата. Притесняваше се за безопасността на жребеца. Опитваше се да измисли как най-добре да го защити и не беше уверена, че може да се довери на Макнийл. Бе

рискувала като го помоли за помощ. Той се съгласи без въпроси. Намираше се в състояние на силно душевно вълнение заради контузията, а също така и от неспособността да се оправи с чувствата си. Беше ѝ трудно да разсъждава адекватно.

Озова се точно там, където се опасяваше, че може да се окаже — в леглото, с него. Той не направи проклетото *нещо*, а я накара да се влюби.

— Хайде — тихо каза Макнийл, без да я поглежда. В действителност, оглеждаше всичко, с изключение на нея. Въртеше глава, спокойните му очи запомняха всеки детайл от обкръжаващата ги среда.

В ранните сутрешни часове беше тъмно и тихо и толкова студено, че дъхът ѝ излизаше на ледени кристалчета. На небето не се виждаха звезди и тя си даде сметка защо, когато прехвъркнаха няколко снежинки. Леденият вятър се промушваше през дънките ѝ и краката ѝ замръзнаха.

Заведе я на другия край на паркинга до олдсмобил с неопределен жълто-кафяв цвят, паркиран между провиснали храсти — опит за озеленяване от собствениците на мотела — и волво комби. Марис се движеше много внимателно и главоболието остана търпимо.

Мъжът отвори задната врата на колата, качи я вътре, а самият той седна отпред до партньора си. Дийн Пиърсъл беше точно такъв, какъвто го описа Мак: слаб, тъмнокос и в момента много озадачен.

— Какво, по дяволите, става?

Алекс описа накратко плана им. Пиърсъл извърна глава назад и с явно съмнение изгледа Марис.

— Мога да го направя — заяви тя, като не му даде време да изкаже съмненията си на глас.

— Трябва да действаме бързо — каза Макнийл. — Можеш ли да настроиш видеоапаратурата?

— Да — отговори Пиърсъл. — Може би. Въпреки, че и така сме се доближили до тях дяволски близо.

— Тогава нека да не губим повече време.

Макнийл рязко отвори жабката и извади оръжие. Измъкна го от кобура, провери го, мушна го обратно и го подаде на Марис.

— Това е револвер 38-и калибър, с барабан за пет патрона.

Младата жена кимна и провери оръжието. Слаба усмивка се прокрадна на твърдо свитите устни на Алекс, докато я наблюдаваше. И той не се доверяваше на никой, когато ставаше дума за състоянието на оръжие.

— До теб на седалката има бронезилетка. Ще ти е голяма, но ти все пак я облечи — инструктира я той.

— Но това е твоята бронезилетка — възрази Пиърсъл.

— Да, но тя ще я носи.

Марис прибра револвера в джоба на якето и взе жилетката.

— Ще я облека в камиона — каза тя, отвори вратата и излезе навън. — Трябва да побързаме.

Снежинките продължаваха да падат в призрачната сумрачна тишина. Чакълът хрущеше под краката им, докато пресичаха паркинга, отправяйки се към автомобила. Парното размрази долната половина на предното стъкло и това бе достатъчно, за да потеглят.

Макнийл не включи фаровете, докато не излязоха на магистралата и не се убеди, че в двете посоки няма нито един автомобил, с изключение на жълто-кафявия олдсмобил, който ги следваше. Завъртя копчето и зелен поток от светлината на арматурното табло освети лицето му така, както предишната вечер.

Марис свали якето и облече бронезилетката. Оказа се тежка и прекалено голяма и стигаше чак до бедрата ѝ. Реши да не губи време в спорове за целесъобразността на тази голяма дреха, защото знаеше, че Алекс няма да отстъпи.

— Спомних си как пътувахме с теб миналата вечер.

Той я погледна.

— Върна ли се паметта ти?

— Не напълно. Все още не мога да си спомня, кой ме удари по главата и как взех Изкушение. Впрочем, не мислиш ли, че вече е време да ми разкажеш за това?

Макнийл промърмори:

— Не знам кой те е ударил. Подозирам най-малко трима, а може и повече, които са способни да го направят.

— Двама от тях са Роналд и Джоан. Кой друг си следил, след като дойде в „Соломон Грийн“?

— Новият ветеринарен лекар, Ранди Ю.

Марис мълчеше. Това име я изненада. Преди да заподозре този човек, можеше да изреди много други. Уменията му като ветеринар ѝ бяха направили добро впечатление. Ранди не правеше нищо друго, освен да полага най-големи грижи за своите четириноги пациенти. Беше тридесет и пет годишен, четвърт китаец, силен, какъвто трябваше да бъде всеки ветеринар. Ако се беше сблъскала именно с него, то изненадващо се бе отървала само с един удар по главата. Въпреки, че този, с когото трябваше да се бори едва ли знаеше, че тя владее методи за самоотбрана, камо ли да очаква от нея да се бие кораво и не по правилата.

— В това има смисъл — разсъждаваше младата жена. — Една инжекция, Изкушение умира от сърдечен удар, и всичко изглежда напълно естествено. Няма мръсотия, като в случая на смърт от куршум.

— Но ти съсипа техния план — отвърна той и категоричността само подчерта спокойствието в гласа му. — Сега те планират да използват тези куршуми за теб и коня.

ГЛАВА 7

Изкушение не беше доволен. Притесняваше го самотата и дългото стоене в тясното ремарке. Беше гладен и жаден. Макнийл бе скрил фургона навътре в гората и Марис се зачуди, как бе успял да го направи. Непознатата обстановка правеше коня неспокоен. Той беше свикнал на широки пасища, просторни конюшни, сред шум и хора. Затова, още когато слязоха от колата, младите хора чуха ядосаното му цвилене и силните удари на задните копита в стената на ремаркетото.

— Той ще се нарани! — Марис се устреми натам, като се движеше бързо, без да се съобразява с главоболието. Ако Изкушение си счупеше крака, трябваше да го умъртвят.

— Спокойно, миличък, спокойно! — ласкаво му говореше, докато отваряше задната врата на фургона. В гласа ѝ се появиха особените нотки на любов, които винаги присъстваха, когато разговаряше с животните. Ударите моментално спряха и черните уши на жребеца се наостриха, когато чу гласа ѝ.

— Чакай! — едва започнала да отваря вратата, Макнийл я хвана за ръката. — Аз сам ще го изведа. Той е раздразнен и не искам да те нарани. Стой там и продължавай да му говориш.

Като хвърли замислен поглед на Алекс, тя се дръпна на страна. Този мъж се държеше така, като че ли за първи път в живота си получаваше травма. Всеки, който работеше с коне, трябваше да бъде готов за това, че може да го ритнат, да го ухапят, да го хвърлят от седлото, въпреки че последното не се беше случвало от детството ѝ. И все пак, беше получила своя дял от наранявания. Беше си чупила двете ръце и ключицата. И това не бе първото ѝ мозъчно сътресение. *Кой беше най-добрият начин да се справиш с особено загрижен мъж, за който ще се омъжиш?*

Точно така, както майка ѝ се справяше с баща ѝ, помисли си Марис с усмивка. Отстоявайки на своето, говорейки му внимателно, отвлечайки го със секс, встъпвайки в открита конфронтация, като понякога го оставяш да бъде на неговото. Това беше един от случаите,

в които не си струваше да прави сцена. Можеше да го игнорира по-късно, когато залозите станеха по-големи.

Макнийл ловко изведе огромния жребец от ремаркетото. Изкушение скочи с нетърпение, щастлив, че отново е на свобода и си има компания. Изразяваше радостта си като обикаляше около тях и игриво побутваше Алекс с муцуна, изобщо държеше се като всеки четиригодишен жребец. Като взе под внимание поведението му, Марис се зарадва, че не тя е *жертвата* на неговото щастие и не на нея ѝ се налага да усмирява танцуващия огромен кон. Ако беше до нея щеше да се държи по-кротко, защото винаги действаше успокояващо на конете, но точно сега, всяко сътресение ѝ идваше в повече.

Мъжът отведе Изкушение по-далеч от фургона, копитата на жребеца стъпваха безшумно по дебелия килим от борови иглички и окапали листа. Той завърза поводите за едно младо дърво и потупа животното по лъскавата козина на врата.

— Добре, сега можеш да дойдеш — каза на Марис. — Порадвай се на красавеца. Опитай се да го държиш спокоен, докато преместя ремаркетото.

Тя остана да пази жребеца, като го успокояваше с гласа и ръцете си. Той бе все още гладен и жаден, но любопитството му беше по-силно, така че интереса му към ставащото надделя.

Дийн Пиърсъл спря олдсмобила по-назад и фаровете му осветиха района. Макнийл влезе в камиона и даде на заден ход, облегнат на отворената врата, за да вижда посоката на автомобила, докато нагласяше ремаркетото. Беше добър в това, на някои хора им трябваше цяла вечност, за да нагласят автомобил с ремарке в правилната позиция, но Алекс го направи от първия път. *Много добре, за агент на ФБР*, помисли си Марис. Сега беше федерален агент, но явно в миналото си е прекарвал много време с конете.

Снегът валеше вече по-силно, в светлината на фаровете се виждаха падащите снежинки, минаващи през голите колони на дърветата. Борове се покриваха с бяла премяна.

Макнийл нагласи ремаркетото, като маневрираше между дърветата и го постави така, между клоните на тясната пътека, че който идваше насреща да не може да види, че коня не е вътре. Фургонът имаше високи, тесни странични прозорци, но нямаше предни.

След като нагласи ремаркетото в желаното положение, откачи камиона и го скри. Тогава Пиърсъл пристъпи към работа — пропълъзя под фургона и постави камера, така че да не се вижда, но да фиксира всяко движение в широк ъгъл на всеки, който се приближава към мястото.

Макнийл се обърна към Марис:

— Хайде, докато Дийн работи, да заведем Изкушение по-навътре в гората — погледна светещите стрелки на часовника. — Трябва да изчезнем от тук до пет, най-много десет минути.

В ремаркетото имаше одеяла, използвани за покриване на кобилата, докарана предишния ден в „Соломон Грийн“. Марис взе най-тъмното, което намери и зави с него гъба на Изкушение. Това се хареса на жребеца и той завъртя мускулестото си тяло в танц, който играеше, когато беше много доволен. Младата жена, се засмя тихо с любов и прегърна силната му шия. Той навря муцуната си в косите ѝ, много внимателно, сякаш по движенията ѝ разбра, че тя не се чувства съвсем добре.

— Насам — в гласа на Алекс прозвуча странна нотка, когато подаде фенера на Марис, отвърза поводите и подкара Изкушение по-навътре в гората.

Докато вървяха, той я прегърна със свободната си ръка и я притисна близо до себе си.

От огромната бронижилетка и дебелилото яке, Макнийл не можеше да почувства Марис, затова плъзна ръка под дрехите и я постави на ханша ѝ.

— Как се чувстваш? — попита той, докато си проправяха път в тъмната гора, през повалени дървета и бодливи храсти, които закачаха дрехите им.

— Добре — усмихна му се тя, като си позволи да се притисне още по-плътно до топлината и силата на едрото му тяло. — И преди съм имала мозъчно сътресение и изобщо не е забавно. Мисля си, че сега не е толкова силно, колкото първия път. Болката бързо отшумява, но защо не мога да си спомня всичко, което се случи.

Недоумението ѝ беше очевидно и пръстите на Алекс се стегнаха на ханша ѝ.

— Предполагам, че е била засегната друга част от мозъка. Паметта ти вече се върна частично, така че до утре вероятно ще си

спомниш всичко.

Тя се надяваше на това, белите петна в спомените ѝ предизвикваха тревога. Беше въпрос на няколко часа, тъй като откъслечно се бяха върнали фрагменти на неща, случили се преди удара по главата и след него, но това не я задоволяваше. Припомни си как пътуваха в камиона, но защо не можеше да си спомни пристигането им в мотела?

Имаше само един начин да разбере това, което най-много я интересуваше.

— Сама ли се съблякох?

Като повдигна очи към него, видя усмивката му от рязката смяна на темата. Гласът му стана дълбок от събудените спомени.

— Беше резултат от съвместни усилия.

Може би преди час щеше да се смути, но сега — не. Вместо това, почувства горещо удоволствие, което се разля по тялото ѝ при мисълта, как той съблича тениската си, която пази още топлината му и я облича на нея.

— Ти, докосва ли ме? — прошепнатите думи се разляха като топъл мед по него и му показаха, колко много ѝ харесва тази идея.

— Не, на тебе не ти беше до това.

Но исках, помисли си Алекс. Боже, как му се искаше. Той ѝ помогна да прескочи едно паднало дърво, придържайки я да не се спъне, и си спомни, как изглеждаше Марис, докато седеше на края на леглото само по бикини, затворила очи, а светло кестенявите ѝ коси се спускаха по слабите атлазени рамене. Гърдите ѝ бяха високи, стегнати, малки, но приятно закръглени, със зърна като тъмно розови коронки. Дясната му ръка стисна по-силно повода, дланта му изгаряше от болка да се докосне до нея, да напълни ръката си с прохладната, разкошна, еластична плът и да я сгрее със своята любов.

— Е, по дяволите — спокойно каза тя и той видя в светлината на фенера, поканата в черните ѝ като нощта очи.

Макнийл си пое дълбоко въздух, борейки се със самоконтрола си. Те нямаха време, за да се бавят, още повече такава, което щеше да им отнеме може би час. *Час?* Макнийл изсумтя. *Кого заблуждаваше?* Беше сигнал до там, че пет минути щяха да отговарят повече на истината и то при условие, че самообладанието му беше по-голямо, отколкото в момента.

— По-късно — обеща той с грубо ръмжащ глас.

По-късно, когато нямаше да му се налага да бърза и когато можеше да бъде с нея толкова време, колкото си пожелае при заключени врати и изключен телефон. По-късно, когато тя се почувстваше по-добре, по дяволите, и нямаше да я боли главата от удара. Предполагаше, че ще ѝ са необходими най-малко два дни, за да се оправи от мозъчното сътресение. Два дълги, адски дни.

Алекс се спря и погледна назад. Бяха се отдалечили достатъчно, за да не се виждат светлините на фаровете между дърветата. Пред тях имаше малко дере и той поведе Изкушение натам. Възвишенията предпазваха от вятъра, а дърветата по тях служеха като укритие от снеговалежа.

— Тук ще бъдеш в пълна безопасност за няколко часа — каза той на жребеца, докато го завързваше здраво за един дебел клон.

Така коня имаше свободата да се движи и ако намереше листа, които ставаха за ядене или стръкчета трева, щеше да може да стигне до тях.

— Бъди добричък — увещаваеше го Марис, галейки челото му. — Няма да те оставим дълго тук. А после ще те заведем обратно в твоето просторно и удобно отделение, където ще получиш любимата си храна и ябълка за десерт.

Той изцвили тихичко, след това раздвижи глава нагоре-надолу, все едно се съгласяваше. Марис не знаеше колко от думите ѝ разбра, но беше усетил любовта в гласа ѝ и бе съобразил, че му казват нещо хубаво.

Макнийл взе от младата жена фенера, отново я обгърна с ръка и се запътиха обратно към камиона. Изкушение изцвили възмутено в знак на протест, че го оставят отново сам, но скоро тези звуци бяха заглушени от дърветата и се чуваше само шума от стъпките им по изсъхналите листа.

— Знаеш какво трябва да правиш — каза Алекс. — На магистралата няма да те следят много отблизо, за да не събудят подозрението ти. Позволи им да видят къде излизаш от пътя, но след това карай колкото можеш по-бързо, за да спечелиш време. Те могат да разберат къде си минала по следите оставени от гумите. Спираш до ремаркетото, слизаш от камиона и изчезваш между дърветата. Не губи време и не се обръщай назад, да гледаш какво правя. Като стигнеш

безопасното място, скрий се там и стой, докато аз или Дийн не дойдем за теб. Ако се покаже някой друг, използвай пистолета.

— Ти се нуждаеш от бронезилетката, повече от мен — тревожеше се Марис. Макнийл я изпращаше далече от огневата линия, като в същото време самият той щеше да бъде в центъра под куршумите, без всякаква защита.

— Могат да те настигнат още преди да успееш да се скриеш между дърветата и да стрелят. Единствената причина, поради която те оставям да участваш във всичко това е, тази бронезилетка на тебе.

Пак тази негова черта на упоритост, помисли си Марис. Черта? Ха! Целият беше пропит с нея. Започваше да подозира, че ако го одраска по кожата, вместо кръв, щеше да потече упоритост.

Животът с него обещавахе да бъде интересен. Както вече бе отбелязал Алекс, тя бе свикнала да командва, той — също. С нетърпение очакваше битките и помиренията.

Когато се върнаха, Пиърсъл ги чакаше.

— Всичко е готово — каза той. В камерата има шестчасова лента и батерията е напълно заредена. Сега ако успеем да заемем и добри позиции, преди да се появят лошите момчета, всичко ще бъде наред.

Макнийл кимна.

— Ти тръгваш пръв. Ще ти дадем време да се скриеш, преди да поемем след теб. Съобщи ни ако видиш нещо подозрително.

— Дай ми минутка, да мога да огледам паркинга на мотела за новопристигнали. След това ще се оттегля и ще заема позиция.

Пиърсъл се качи в колата, даде на заден и светлината от фаровете проблесна между дърветата.

Обгърна ги мрак, докато се вслушваха в отдалечаващия звук на автомобила. Макнийл отвори вратата на камиона от страната на пътника, обхвана с ръце талията на Марис и я качи в кабината. В тъмнината, лицето му бе само едно бледо петно.

— Каквото и да става, първо се увери, че си в безопасност — изръмжа той и наведе главата си към нея.

Устните му бяха студени и твърди. Тя обви ръце около врата му и отвори уста. Алекс задълбочи целувката и тя наклони глава за по-голямо удобство. Езикът му не беше студен, а горещ и напорист и тя почувства, как тялото ѝ се напрегна от възбуда и се притисна още по-близо до него. Това не беше достатъчно, защото с удоволствието дойде

и чувството на неудовлетвореност. Марис се завъртя на седалката, като се обърна напълно към него, разтвори крака, така че той да застане между тях и се притиснаха още по-плътено един към друг. Целувката им отново се промени и този път изразяваше неистов копнеж.

Това беше първата им целувка, но в нея липсваше неувереност и необходимостта да се опознаят. Вече се познаваха, бяха се подчинили на изгарящата жажда за физическо желание и бяха приели този глад. Бяха любовници, въпреки че телата им не се бяха съединили. Съюзът им бе сключен. В началото ги свързваха невидимите нишки на взаимното влечение, а сега тази мрежа беше напълно оплетена.

Макнийл прекъсна целувката, като отдръпна устни от нейните. Дишаше тежко, изпускайки бели облачета пара в студения въздух.

— Няма да продължаваме — напрегнато каза той. — Не сега. Твърд съм вече, като скала, и ако ние... — прекъсна. — Трябва да тръгваме. Сега!

— Дадохме ли достатъчно преднина на Дийн?

— По дяволите, нямам представа! Всичко, което знам, е, че се намирам на десет секунди от това да сваля дънките ти и ако веднага не тръгнем, целият план ще пропадне.

Не искаше да го пуска. Ръцете ѝ не желаеха да оставят раменете му, бедрата ѝ не желаеха да разхлабят хватката около него. Но го направи, принуди се да разтвори обятия, защото почувства, че в този момент реалността беше против тях.

В напрегната тишина, той се отдръпна, а тя се обърна в седалката с лице напред. Макнийл затвори вратата, заобиколи камиона и седна на шофьорското място, като не съумя да прикрие появилото се на лицето му изражение на остро недоволство.

Тя влияе зле на здравия ми разум, помисли си Алекс, като подкара автомобила, преодолявайки съпротивлението. Накара го да забрави за работата си и да мисли само за секс. Не секс въобще, а секс в частност. Секс с нея. Да обладава отново и отново стройното ѝ тяло, докато не достигнеш до пълно освобождаване.

Искаше да си представи чувството на преситеност с нея и не можа. Обхвана го тревога. Опита се да си припомни някоя от жените, с които бе спал. Но имената им не му идваха на ум, лицата им бяха неясни. Нямахше конкретни спомени за някакви чувства, към която и да е от тях. Само нейните устни, нейните гърди, нейните крака. Нейният

глас, тялото ѝ в ръцете му, косите разпилени по възглавницата. Можеше да си я представи под душа с него, лицето ѝ от другата страна на масата всяка сутрин, дрехите ѝ висящи в гардероба наред с неговите.

Най-страшното бе, колко дяволски лесно бе да си представи всичко това. Единственото, което го плашеше повече, бе, че можеше да не се случи, защото я използваше като примамка в капан. Имаше вероятност Марис да пострада въпреки предприетите мерки за безопасност.

Напуснаха прикритието на гората. Макнийл намали скоростта заради дълбоките дупки и подкара пикапа към магистралата. В двете посоки на пътя не се виждаха светлините на други автомобили. Едри пухкави снежинки танцуваха в светлините на техните фарове, а ниските облаци скриваха и най-малкия намек за приближаването на зората. Радиостанцията мълчеше, което означаваше, че Дийн не е забелязал нищо подозрително. След няколко минути видяха рекламните светлини на мотела, а секунди по-късно минаха покрай застаналия срещу тях с гръб по посока на движението олдсмобил. Изглеждаше празен, но Алекс знаеше, че партньора му е вътре и наблюдава. Нито едно превозно средство не можеше да приближи мотела незабелязано.

Макнийл влезе в паркинга и паркира назад, така че Марис да може да потегли бързо. Остави двигателя да работи, изключи фаровете и се обърна към нея.

— Знаеш какво да правиш. Изпълни всичко точно и не проявявай никаква самоинициатива. Разбра ли?

— Да.

— Добре. Сега отивам отзад в каросерията. Ако тези глупаци започнат да стрелят по-рано, лягай на пода и не мърдай от там.

— Да, сър — сухо отвърна тя.

Той спря с ръка на дръжката на вратата. Погледна я и промърмори нещо под носа си. В следващия миг Марис се озова отново в прегръдките му, а целуващите я устни бяха твърди и упорити. Пусна я така рязко, както я бе прегърнал и напусна кабината. Мълчаливо затвори вратата и с лекота скочи в каросерията на камиона, като се притаи на пода в очакване на убийците.

ГЛАВА 8

Мотелът беше разположен на кръстовището между главния път, който минаваше пред него и черен път, заобикалящ от дясната му страна. Дийн провери страничния път веднага след като пристигна и откри, че той безцелно минава през селския район. Никой нямаше да ги търси в тази посока. Този път не водеше за никъде, а и бе нужно прекалено много време да се стигне до него. Стоничър или техния наемен убиец щяха да търсят пред мотела и шосето, проследявайки косвените следи, оставени нарочно от Мак. За Марис плана се състоеше в това да позволи на преследвачите да я видят как заобикаля хотела и излиза на черния път. Тя трябваше да завие първо наляво, после на дясно по шосето. Преследвачите не можеше да не обърнат внимание, че тя кара автомобила без фургона и щяха да я проследят, очаквайки да ги заведе при Изкушение.

Мак се надяваше всичко да протече така. Ако Ранди Ю беше тръгнал сам по петите им, нямаше начин да не се получи. Той бе професионалист, с праволинейно мислене. Но ако имаше придружител, тогава елемента на изненада нямаше да е от полза.

В каросерията на камиона беше студено. Забрави да вземе одеяло, за да се покрие, а снегът продължаваше да вали. Уви се плътно в якето си, като се утешаваше, че е добре, защото няма вятър. Но това изобщо не го стопли.

Минутите се точеха мъчително бавно в напрегнато очакване. Накрая зората започна да прониква през булото на облаците и тъмнината се смени със сумрачна светлина, въпреки че до настъпването на утрото имаше поне час. Скоро движението щеше да се усили и да затрудни Дийн в проследяването на опашката. Хората щяха да започнат да напускат мотела и да усложнят още повече положението на пътя. Заради светлината на Марис щеше да ѝ е трудно да се скрие между дърветата.

— Хайде, хайде — мърмореше си той. Нима направи следите толкова сложни за откриване?

При тези думи, радиостанцията изпука. Мак подаде еднократен сигнал в отговор и удари леко по стената на кабината, за да предупреди Марис, която зае позиция зад волана.

Радиостанцията пак изпука, този път с два сигнала. Мак бързо удари по кабината два пъти. Младата жена подкара пикапа и излезе от паркинга. Зави на ъгъла зад мотела и в същия миг камиона бе осветен от автомобилни фарове — примамката беше поставена. След няколко секунди щяха да разберат дали стръвта бе захапана.

Марис караше автомобила с равномерна скорост. Инстинктът ѝ за самосъхранение я караше да бърза, но не искаше преследвачите да разберат, че са забелязани. Когато тръгна по черния път, колата зад нея още не беше завила зад ъгъла. Ако хората в нея ги следяха, явно не искаха да бъдат забелязани.

Тя спря пред знака „Стоп“ и излезе на магистралата. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че колата се е скрила зад мотела. Фаровете бяха изключени и в слабата светлина на утрото, сивият автомобил трудно се различаваше. Изобщо нямаше да го забележи, ако не го бе търсила нарочно.

Те шофираха сивия кадилак на Роналд. Марис беше виждала автомобила само един-два пъти, защото обикновено имаше работа с Джоан, която караше бяло БМВ. Пътят не се виждаше от конюшната и тя рядко обръщаше внимание на пристигащите и тръгващи коли пред голямата къща. Интересът ѝ бе насочен към конете.

В началото се учуди, защо използват един от личните си автомобили, после си даде сметка, че това няма значение. Конят беше техен и нямаше извършено престъпление. Ако извикаше полиция и им обяснеше ситуацията, никой нямаше да ѝ повярва, защо Стоничър биха поискали да убият кон, който струва над двадесет милиона долара?

Олдсмобилът на Дийн не се виждаше никъде. Марис се надяваше, че му е дала достатъчно време да скрие колата си по-навътре в гората и да се добере пеша до избраната позиция.

Погледна отново в огледалото видя, че кадилакът зави по магистралата след нея. Без включени фарове и силно валящия сняг, затрудняващ видимостта, колата едва се забелязваше. Въпреки че преследвачите я виждаха по-добре — фарове ѝ бяха пуснати — те се държаха на голямо разстояние, защото не знаеха, колко добре се вижда автомобила им.

Вниманието им работеше за нея и против тях. Голямото разстояние помежду им, предоставяше няколко допълнителни секунди — на нея, да излезе от пикапа и да се скрие, на Дийн да се приготви, на Мак да бъде в безопасност. Опита се да не мисли за него, лежащ на студения метален под, незащитен от куршумите, освен тънката стена на каросерията, която не можеше да спре дори и оловна сачма.

До мястото, където трябваше да отбие от пътя и да влезе в гората оставаха няколко километра. Снеговалежът стана толкова силен, че не виждаше вече кадилака. Белите снежинки започнаха да покриват земята, но сухия пухкав сняг, се въртеше и издигаше с всеки полъх на вятъра и камионът лесно го издухваше от магистралата.

Марис поддържаше постоянна скорост, за да може тези, които я следяха, да я виждат, макар че беше изгубила кадилака от поглед. Важното бе, да не събуди подозренията им. Мина знака, който показваше, че е стигнала до целта и намали, за да различи следите оставени от предишното им идване. *Ето тук!* Свърна от магистралата и автомобила се разтреса от дупките по пътя по-силно, отколкото можеше да издържи ударената ѝ глава, но младата жена не искаше да намалява скоростта. Сега, след като бяха видели, че е напуснала магистралата, трябваше да бърза, за да спечели още няколко скъпоценни секунди.

Главоболието ѝ намаля, без да изчезне и сега заради подскачането из дупките се засили отново. Игнорира го стискайки зъби до болка и се концентрира върху управлението по тесния път, който се виеше между дърветата и бе избран от Макнийл. Не можеше да си представи, колко трудно се кара по този път със закачено ремарке, но това че Алекс го беше направил говореше за неговите умения и упоритост.

Кадилакът не бе в състояние да се движи по тези дупки и неравности със скоростта на камиона, защото имаше ниска ходова част. Това ѝ спечели още няколко секунди.

Голите клони на дърветата стържеха по стъклата, след това фаровете осветиха тъмните очертания на фургона скрит между дърветата. *Сега!* Тя остави автомобила точно в това положение, в което ѝ бе казал Мак, изключи фаровете, да не би ярката светлина да блокира скритата под ремаркетото камера, след което слезе и бързо се отправи към фургона. Заобиколи го и рязко сви в ляво, като се стараеше да

стъпва по места непокрита със сняг. Марис не остави никакви следи, докато се отдалечаваше от мястото на действие, за да може Алекс спокойно да си върши работата, без да се притеснява за нея.

С периферното си зрение улови движение. Голяма тъмна фигура безшумно се прехвърли през борда на каросерията и се скри зад една от гумите. *Поне щеше да има някаква защита*, опита да се успокои Марис. Може би сега му беше по-леко, но на нея — не. Той се нуждаеше повече от бронезилетката, отколкото тя. Никога нямаше да си прости, ако нещо му се случеше. Щеше да бъде много по-добре, ако изобщо не се бе намесвала, дори това да означаваше да не получат убедителни доказателства против Стоничър. ФБР щеше да има и друга възможност да хване Ранди Ю, но тя никога нямаше да срещне друг Макнийл.

Младата жена се отдалечи достатъчно. Спря се и облегна гръб на един голям дъб. Снежинките се сипеха тихо в сивата зора, като образуваха дантелена шапка върху непокритата ѝ коса. Опря болезнено пулсиращата си глава на дървото и затвори очи. Слушаше и чакаше, дишането ѝ почти спря, сърцето ѝ едва биеше.

Мак бе притаил дъх, а очите му не се отделяха от коловоза по тясната пътека. Можеха да карат чак до пикапа, но ако шофираше Ранди, най-вероятно щяха да слязат от колата малко по-рано и да дойдат пеш. Той и Дийн бяха подготвени и за двата варианта. Храстите бяха гъсти, и ако решаха да си проправят път през тях, щяха да вдигнат много шум. Най-разумно беше да се върви по пътеката и да се придържат към края. Марис беше оставила камиона така, че да може да се заобиколи само откъм страната на шофьора. Вратата откъм пътническото място опираше в храстите. Всеки, който тръгнеше по пътеката, попадеше право в обектива на камерата и щеше да бъде записан на касетата.

После, след безкрайно дълго чакане, както се стори на Мак, се чу изпукване на клонка. Той не помръдна. Позицията му до дясното предно колело беше безопасна, нямаше да го видят, докато не дойдеха пред автомобила, но тогава щяха да открият, че кабината е празна и нямаше да обърнат повече внимание. Вместо това щяха да видят ремаркетото и малките отпечатъци от краката на Марис, оставени по тънкия пласт сняг, които водеха към него.

Появиха се и други звуци — чупене на клонки от повече от един чифт невнимателни крака, шум от дрехи, забързано дишане, като че ли някой се беше запъхтял и се опитваше да възстанови дишането си. Те бяха близо, много близо.

Стъпките спряха.

— Няма я в камиона — шепотът едва се долавяше и бе трудно да се определи дали гласът е на мъж или жена.

— Виж! Следите водят към фургона — възбуденият шепот стана по-висок.

— Млъкни — думата изсвистя като през стиснати зъби, все едно бе повтаряна много пъти.

— Не ми казвай да млъкна! Притиснахме я в ъгъла! Какво чакаш?

Въпреки че този, който говореше шепнеше, неговия или нейния глас звучеше достатъчно високо. *Може би микрофона улавя всичко*, помисли си Мак. Благодарение на усилващата звука апаратура, с която разполагаше ФБР, вероятно думите вече бяха записани на лента. Единственият проблем беше, че са недостатъчни за съда.

— Ти ме нае да свърша тази работа. Така че се отстрани от пътя ми и ми позволи да я свърша.

Сега и в думите, и в тона, с който бяха произнесени, звучеше ярост.

— Ти си този, който провали работата първият път, така че не се прави на *господин Безгрешен*. Ако беше и наполовина толкова умен за колкото се мислиш, сега коня щеше да е мъртъв, а Марис Макензи нямаше да заподозре нищо. Не сме говорили за убийство, когато те наех.

Това е достатъчно, с мрачно удовлетворение помисли Мак. *Те току-що си бяха подписали присъдата.*

Той напрегна мускулите на краката си и с насочен пистолет се приготви да излезе и да се легитимира. Трясък и глух шум зад него го накара да замръзне на място. Мак погледна през рамо и едва не изпъшка на глас. Голям, черен и елегантен жребеца пристъпваше между дърветата към него. Той гордо клатеше глава, сякаш искаше да се възхитят на интелигентността му, за това че се бе освободил сам.

Чу се вик:

— Ето го! Стреляй в него!

Неочакваното появяване на Изкушение ги накара да забравят за предпазливостта. Веднага след това се чу изстрел и от дървото зад коня се разхвърчаха парчета кора.

— По дяволите, проклетите аматьори! — тихо измърмори Мак. Конят беше зад него. Ако сега станеше, щеше да се озове пред дулото на пистолета, защото се намираше между стрелеца и неговата цел. Нищо не можеше да направи, освен да чака следващия опит за убийство на красивия дружелюбен жребец, който очевидно надушил позната миризма се бе развързал, за да вземе участие в забавата.

Дийн разбра затруднението на партньора си и излезе от укритието, като държеше пистолета насочен с двете си ръце.

— ФБР! Хвърлете оръжието на земята! Бързо!

Мак стремително се изправи, насочил пистолета си, като за по-голяма стабилност, се подпря върху капака на камиона. Видя Ранди Ю да хвърля оръжието на земята и да вдига ръце. Не бе трудно да се предвидят действията му. Но Джоана Стоничър се изплаши от внезапното движение на Мак и се обърна към него с очи, пълни с паника и гняв. Тя замръзна с пистолет в ръка и пръст на спусъка.

— Спокойно, мадам — каза тихо той. — Не правете глупости. Ако аз не ви улуча, партньорът ми ще го направи. Махнете пръста си от спусъка, хвърлете оръжието и всичко ще бъде наред.

Тя не помръдна. От мястото си Мак виждаше ясно как пръста ѝ трепери.

— Направете каквото ви казва — уморено я посъветва Ранди Ю.

Двамата агенти ги бяха хванали на местопрестъплението, не можеха да направят нищо и нямаше смисъл да усложняват положението.

Изкушение реагира на изстрела с тревожно цвилене, досега бе живял прекалено безопасно и все още не бе изпаднал в паника. Той се приближи в тръс с разширени ноздри като проучваше познатите миризми и търсеше една специална и уникална. Отиде право при Мак.

Джоан извърна очи от Мак и се прицели в коня. Той улови точно момента, когато самоконтрола ѝ рухна — присви очи и ръката ѝ трепна.

За част от секундата преди изстрела, пронизително изсвирване разцепи въздуха.

Много неща се случиха едновременно. Дийн извика. Ранди Ю падна на земята, като покри главата си с ръце. Изкушение изцвили от болка, отстъпвайки назад. Ръката на Джоан се насочи обратно към Мак.

И отново се чу оглушително изсвирване.

Изад дърветата излезе Марис с искрящи от гняв черни очи. В ръцете си държеше пистолет, насочен към Джоан. Джоан се обърна рязко към новата заплаха и Мак, без да се колебае нито за секунда, стреля.

ГЛАВА 9

Той е достатъчно бесен, за да ме убие, мислеше си Марис.

Но това не я вълнуваше, тя бе не по-малко ядосана и в нея гореше ярост. Едва се сдържаше да не се нахвърли върху Джоан Стоничър и само мисълта, че Изкушение се нуждае от помощ, я накара да запази самообладание.

Гората гъмжеше от хора. Навсякъде сновяха медици, представители на шерифа, патрулиращи полицаи, любопитни, дори няколко репортери. Конят беше свикнал с тълпите, но тъй като никога преди не бяха стреляли по него, шока и болката го правеха непокорен. Беше се отзовал на изсвирването на Марис и мълниеносните му рефлексии му бяха спасили живота. Куршумът на Джоан остави дълбока драскотина на гърдите му, разкъсвайки под ъгъл мускула, без да засегне вътрешни органи. Марис използва всичките си умения, за да успокои жребеца и да спре кръвта. Той продължаваше неспокойно да се върти в кръг, като я побутваше и се опитваше да се заслуша в нежния й напевен глас, но болката го разсейваше.

Нервността на коня и отчаяното й тичане през гората усилиха болката в главата й. Щом го чу да се движи между дърветата, на мига разбра какво точно ще се случи и как ще реагира жребеца. Нямаше значение как се бе освободил, конят беше чул и подушил хората, щастливо бе заподскачал, за да ги поздрави, уверен в радушния им прием. Марис знаеше, че Изкушение ще улови мириса й по дрехите на Макнийл и ще отиде право при него. Беше въпрос на случайност, кого ще застрелят пръв — Мак или жребеца. Единственото, което можеше да направи, бе да се опита да стигне на време, за да привлече вниманието на коня и на останалите.

В течение на един ужасно дълъг момент, когато Изкушение изцвили от болка и Джоан отново се обърна към Макнийл, тя си помисли, че е закъсняла. Когато излезе иззад дърветата, й се струваше, че се движи като в забавен кадър. Не чуваше никакви звуци, даже цвиленето на жребеца, и не виждаше нищо. Виждаше Джоан така,

сякаш нямаше никой около тях и бяха застанали по средата на тесен тунел. Не помнеше как изсвири отново и как оръжието се озова в ръцете ѝ. Пръстът ѝ плавно натисна спусъка, когато Джоан се прицели в нея, изпаднала в паника. Тогава Мак стреля. От такова близко разстояние, от другата страна на камиона, Джоан представляваше идеална мишена. Куршумът разкъса горната част на ръката ѝ.

Вероятно Джоан никога вече няма да може да използва тази ръка, помисли си равнодушно Марис. Не я беше грижа за нея.

Цялата сцена бе запечатана на лента, заедно със звук. Камерата имаше функция *възпроизвеждане* и шерифът поиска от Дийн да пусне записа. Ранди Ю и Джоан бяха арестувани. Ю, като опитен професионалист, веднага се съгласи на сделка. Беше готов да издаде всички, ако това щеше да облекчи присъдата му.

Снегът спря да вали, но не стана по-топло. Ръцете на Марис замръзнаха, но не можеше да остави Изкушение, за да ги сгрее. На черните гърди и предните крака на жребеца блестеше кръв. Кървави пръски покриваха заснежените листа и самата нея.

Тя му шепнеше, като го контролираше с гласа си, ласкаво му напяваше думи за успокоение и любов. Докато с едната си ръка държеше поводите, с другата притискаше някаква марля, която медиците ѝ бяха дали, към гърдите му. Помоли помощник-шерифа да се свърже с ветеринар, но помощта още не идваше.

Ю можеше да прегледа коня, но той не предложи, а и Марис му нямаше доверие. Именно той я бе ударил по главата. Веднага, след като отново го видя, си спомни — вдигнатата му за удар ръка и леденият безмилостен израз в тъмните му очи. Другите спомени бяха все още неясни, все още имаше бели петна, но те постепенно се запълваха.

Сигурно бе отишла до голямата къща, за да разговаря с Джоан по някакъв въпрос. Не се сещаше за какво, но си спомни, как замръзна, вдигнала ръка да почука на вратата, когато чу отвътре нейният глас:

— Ранди ще го направи тази вечер, докато всички се хранят. Казах му, че не можем да чакаме повече, синдикатите настояват да вземем решение.

— По дяволите, мразя всичко това — каза Роналд Стоничър. — Лошо, Изкушение беше добър кон. Сигурна ли си, че няма да открият лекарството?

— Ранди каза, че няма, а той разбира от тези неща — хладно отговори Джоан.

Марис се отдръпна толкова ядосана, че едва успя да се сдържи. Първо трябваше да се погрижи за Изкушение. В това време работниците от конюшната отиваха да вечерят или се прибираха къщи. Не биваше да се бави дори минута.

Следващият й спомен бе как тича към отделението на жребеца. Може би бе изненадала Ранди Ю, не беше сигурна дали се е натъкнала на него. Но тези спомени бяха достатъчни да даде показания, ако все още се налагаше. Записът на видеолентата беше солидно доказателство.

Още един автомобил се присъедини към хаоса и нисък пълен мъж, около петдесетгодишен, късо подстриган, тип таралеж, слезе от очукания пикап. Той уморено тръгна към Марис, като стискаше в ръка голяма черна чанта. *Най-после дойде и ветеринаря*, помисли си тя. Тъмните кръгове под очите му, подсказваха за безсънна нощ, прекарана край болно животно.

Уморен или не, той познаваше конете. Лекарят се спря, като разглеждаше великолепните линии на жребеца, звездата на челото му, размазаната кръв по белия му чорап.

— Това е Изкушение! — каза той с удивление.

— Да, и е прострелян — кратко отговори Марис. Главата й пулсираше от болка, дори очите я боляха. Ако коня не се успокоеше скоро, главата й щеше да се взриви. — Вътрешните органи не са засегнати, но мускула на гърдите е разкъсан. Не иска да се успокои и не мога да спра кръвотечението.

— Добре, ще започнем най-напред с този проблем. Аз съм Джордж Нортън, местният ветеринар — представи се мъжът, остави чантата на земята и я разтвори. Подготви подкожна инжекция и претъпи напред, като благополучно инжектира успокоително в една от изпъкналите вени на врата на Изкушение. Жребецът нервно затанцува и бутна за пореден път Марис по рамото. Тя търпеливо стисна зъби.

— След минута ще се успокои — ветеринарят я изгледа остро, докато махаше пропитата с кръв марля, която тя притискаше към раната. — Не се обиждайте, но и коня, чиято кръв изтича, изглежда по-добре от вас. Какво ви е?

— Мозъчно сътресение.

— Тогава, за Бога, не му позволявайте да ви бутва повече — каза той рязко. — Седнете някъде, преди да паднете.

Сред цялата бъркотия, възникнала, докато приготвяха Джоан за транспортиране до болницата, Макнийл чу думите на ветеринаря. Появи се внезапно, извисяващ се зад нея, и пое юздите на коня.

— Аз ще го държа — думите му свистяха, като куршуми. — Седни!

— Аз... — Марис искаше да каже: *Аз мисля така да направя*, но нямаше възможност да довърши изречението.

Той предположи, че се готви да спори и кресна:

— Седни!

— Нямаше да споря — промърмори в отговор младата жена.

Какво си въобразяваше той, че е куче? Седни — и готово! Марис, по-скоро имаше желание да легне. Реши да направи точно това.

Жребецът щеше да се оправи, веднага след като се успокоеше и позволеше на ветеринаря да си свърши работата, за да спре кървенето. Разкъсванията щяха да бъдат защити, да му се бие антибиотик и да му направят превръзка. Изкушение щеше да оздравее. Нямаше да има проблеми и с прибирането му в „Соломон Грийн“, въпреки че камиона и ремаркетото бяха откраднати. Докато доктора не приключеше и жребеца не бъдеше натоварен във фургона, тя имаше намерение да полегне на седалката в автомобила.

Марис уморено влезе в кабината. Ключовете бяха все още на таблото, затова запали двигателя и пусна парното. Младата жена, съблече якето, свали бронезилетката, остави я на пода, легна на седалката и се покри с дрехата.

Затвори очи и се отпусна, като позволи на напрежението да си отиде, заедно с ужаса и абсолютната ярост. Едва не заплака от облекчение, когато почувства, че щом се успокои, главоболието започна да отслабва. Можеше да убие Джоан. Ако беше застреляла Мак, щеше да го направи. Обвита в странен вакуум на отчаяние и гняв, се бе прицелила в главата ѝ. В ужасния миг, когато Джоан се обърна

към Алекс, Марис дори не мислеше за Изкушение. Радваше се, че не ѝ се наложи да натисне спусъка, но знаеше, че щеше да го направи.

И по-рано чувстваше, че в характера ѝ е заложена потребността да защитава. Но с истинските размери на тази потребност се сблъскваше за първи път. Оpozнаването на собствената ѝ природа ѝ бе подействало като истински шок.

Макнийл се беше сблъсквал с подобно нещо — видя го в очите му. В баща си и братята си беше забелязала същата готовност, на всяка цена да защитят тези, които обичат и тези, които са по-слаби. Едва сега осъзна, че упоритата работа на тези, които бяха на предните позиции, изисква огромна воля и саможертва. Не ѝ се наложи да направи последната крачка, от която нямаше връщане, но беше близо до това.

Майка ѝ притежаваше същата готовност, някои от снахите ѝ — също. Смелата Мери, безстрашната Каролайн, милата Бари. Всички те, при различни обстоятелства, се бяха срещнали лице в лице със смъртта и бяха видели крайния резултат. Те щяха да разберат болезненото чувство, което изпитваше в момента. Е, освен може би, Каролайн. Тя беше толкова целеустремена и съсредоточена, че Джо често я сравняваше със самонасочваща се ракета.

Вратата до главата ѝ се отвори и я лъхна студен въздух.

— Марис! Събуди се! — рязко извика Мак, гласът му се чу над нея. Ръката му се отпусна на рамото ѝ, сякаш се готвеше да я раздруса.

— Будна съм — каза, без да отваря очи. — Ако не се движа, главоболието ми изчезва. — Колко време е необходимо още, преди да откараме Изкушение обратно?

— Ти няма да връщаш коня обратно. Отиваш в болницата на преглед.

— Не можем да го оставим тук.

— Уредил съм да бъде откаран.

Младата жена почувства с какво усилие той запазваше спокойствие, личеше си от внимателния му тон.

— Всичко ли приключи тук?

— Достатъчно, за да мога да оставя всичко на Дийн, а аз да те закарам до болницата.

С въздишка Марис отвори очи и седна. Знаеше, че Макнийл няма да се успокои, докато доктора не потвърди, че е добре. Знаеше и

разбираше. Ако местата им бяха разменени и тя щеше да направи същото за него.

— Добре — каза, докато обличаше якето. Изключи парното и вдигна бронезилетката. — Готова съм.

Бързото ѝ съгласие го изплаши. Тя видя, как очите му потъмняха и стисна челюсти.

— Ще се оправя — каза тихо Марис и погали ръката му. — Ще отида до болницата, само защото знам, че се притесняваш, а аз не искам това.

Изражението на лицето му се промени и нещо болезнено нежно се появи в погледа му. Мак внимателно я взе на ръце и я измъкна от камиона.

Дийн изведе от укритието олдсмобила. Мак я занесе до него и я постави много внимателно на предната седалка, все едно беше направена от най-крехкото стъкло, след това седна на мястото на шофьора и подкара автомобила. Хаотично движещата се тълпа пред тях им направи място да минат. Тя видя, че жребеца вече се е успокоил. Раната му беше превързана, дивия поглед бе изчезнал. Сега той наблюдаваше действията на хората с характерното за него дружелюбно любопитство.

Когато потеглиха, Дийн им помахаша за сбогом.

— Ами Дийн? — попита Марис.

— Ще намери друга кола. Това не е проблем.

Тя направи пауза.

— Ами ти? Кога си тръгваш? Работата ти тук е приключена, нали?

Нямаше намерение да го пуска, но не беше съвсем сигурна, колко точно разбира той тяхното положение.

— Работата е приключена — отрязаша той. В погледа му имаше едва сдържана ярост. — Трябва да подготвя докладите и да се погрижа за някои дреболии. Вероятно ще се наложи да тръгна още тази вечер или най-късно утре сутрин, но ще се върна, по дяволите!

— Не си много щастлив от това — отбеляза тя.

— Щастлив? Очакваш да бъда щастлив? — стисна челюсти. — Ти не се подчини на заповедите ми. Изскочи направо на открито, вместо да останеш в укритието, както се предполагаше по план. Тази откачена жена можеше да те убие!

— Бях облечена в бронезилетка — възрази тихо Марис.

— Проклетата жилетка само увеличава шансовете ти да оживееш, но не гарантира нищо! Проблемът е в това, че ти не спази плана. Рисува живота си заради проклетия кон! Аз също не исках да го ранят, но...

— Не беше заради Изкушение — каза му, като го прекъсна. — Беше заради теб.

Тя гледаше през прозореца покритите със сняг пасища, покрай които минаваха. За миг в колата настъпи тишина.

— Заради мен? — използваше отново внимателния тон.

— Да. Знаех, че ще дойде право при теб, след като усети моя аромат по дрехите ти. Най-малкото щеше да те разсее, а можеше да издаде и местоположението ти.

Мак притихна в опит да се справи с шока от осъзнаването, че тя бе рискувала собствения си живот, за да го защити. Той го правеше постоянно, но това му беше работата — да рискува живота си, като защитава другите. До сега не беше изпитвал такъв ужас, както когато видя, че Марис е привлякла вниманието на Джоан и се надяваше да не го почувства никога вече.

— Обичам те — каза тихо тя.

По дяволите! Мак въздъхна вътрешно и изпрати прощална целувка на ергенския си живот. Нейната смелост го зашемети и смири. Някоя друга от жените, които познаваше, нямаше да постъпи така праволинейно, разкривайки се физически и емоционално. Тя не играеше игри и не се бореше за контрол. Просто знаеше и го приемаше за даденост. В меките дълбини на черните ѝ очи се отразяваше инстинктивна вътрешна увереност, която много малко хора можеха да постигнат. Ако не я грабнеше, това щеше да бъде най-голямата му грешка в живота.

Мак не беше от тези, които допускаха подобни грешки.

— Колко време е необходимо, за да се оженим в Кентъки? — попита той изведнъж. — Ако не можем да го направим утре, ще отидем в Лас Вегас, при условие, че доктора каже, че си добре.

Той не ѝ каза, че я обича, но тя го знаеше. Марис се облегна назад доволна от ситуацията.

— Добре съм — абсолютно уверено отвърна тя.

ГЛАВА 10

— Изглежда, сключването на брак в Лас Вегас става традиция в моето семейство — размишляваше на глас Марис на другия ден, когато младият ѝ съпруг я въведе в хотелския апартамент. — Така направиха двама от братята ми.

— Двама? Колко братя имаш?

— Пет. И всичките са по-големи от мен.

Тя му се усмихна сладко през рамо, докато отиваше към прозореца, за да се полюбува на пламтящия червен залез. Странно, с него се чувстваше, като част от едно цяло, въпреки че не бяха имали достатъчно време, за да споделят подробности от живота си. Събитията ги бяха подели и понесли заедно, като чайки преди ураган.

Докторът от спешна медицинска помощ констатира леко мозъчно сътресение и я посъветва да се пази ден-два. Той се съгласи с нея, че ако имаше вероятност да изпадне в кома, да беше станало до сега. В рамките на деня паметта ѝ напълно се върна, белите петна бяха запълнени и тя се чувстваше добре.

Успокоен Мак я докара обратно в „Соломон Грийн“ и напълно се съсредоточи в работата. Искаше да приключи с подробностите и с документацията, за да могат да се оженят възможно най-скоро. Докато Марис спеше, двамата с Дийн работеха. Алекс отдели време да се запознае с условията за сключване на брак в Кентъки. Реши, че не може да чака толкова дълго, колкото изискваше закона в щата и резервира два самолетни билета до Лас Вегас.

Роналд Стоничър беше арестуван за заговор с цел извършване на измама. Той нямаше представа, че жена му и Ранди Ю бяха планирали да убият Марис и беше напълно сломен от случилото се. Джоан претърпя операция на ръката. Според хирурга, уврежданията на нервите и тъканта ѝ бяха значителни. Въпреки частичното възстановяване на ръката, Джоан щеше да може да я повдига, но нямаше да може да пише с нея и да извършва по-прецизни действия.

Ранди изпя всичко на федералните, замесвайки много хора от света на конния спорт, участващи в схемата за убийство на коне с цел получаване на застраховките им. Не беше обвинен в убийството на шестнадесетгодишното момче. Очевидно той имаше някаква информация по този случай, но я пазеше, като се надяваше да сключи сделка с правосъдието за намаляване на присъдата.

Марис се обади на майка си, разказа ѝ накратко за случилото се, а накрая ѝ спомена, че се омъжва.

— Забавлявай се, скъпа — бе казала Мери на единствената си дъщеря. — Знаеш, че баща ти държи да те заведе до олтара, така че ще планираме още една сватба за Коледа. Остават три седмици и не би трябвало да има проблеми.

Повечето хора биха изпаднали в паника при мисълта за организиране на сватбено тържество за три седмици. Но не и Мери. От собствен опит Марис знаеше, че в края на краищата щеше да стане така както кажеше мама.

Мак също се обади на семейството си, което се състоеше от майка му, втория му баща и две полусестри. Те обещаха да дойдат в Уайоминг за сватбата по Коледа.

По време на церемонията, която се състоя преди час, Марис научи, че пълното име на съпруга ѝ е Уилям Александър Макнийл.

— Малко хора ме наричат Уил — каза ѝ той малко по-късно, когато тя спомена, че ѝ е трудно да мисли за него като Алекс. — Повечето хора ме наричат Мак.

Тъй като Марис вече бе започнала да съкращава Макнийл на Мак в мислите си, това ѝ хареса.

— Петима по-големи братя? — уточни Мак, като приближи към нея отзад и плъзна ръце около талията ѝ. Наведе глава и зарови лице в светлокестенявите ѝ коси.

— Пет. Плюс дванадесет племенника и една племенница.

Той се засмя.

— Празниците обещават да бъдат доста весели.

— По-правилно е да се каже бурни. Почакай малко и ще видиш.

Обърна я с лице към себе си.

— Това, което не мога да чакам, е да се озова с жена си в леглото.

Мак я вдигна на ръце и тя го прегърна през врата. Занесе я в спалнята и я положи на леглото. Устата му покри така желаните устни

и чувствения глад, който беше затихнал, но никога не изчезна напълно, изпълни тялото му до болка. Страстта го застави да я притисне към матрака и бързо да я освободи от дрехите, като в същото време се стараяше да не бъде много груб.

Тя се извиваше срещу него и на свой ред дърпаше дрехите му. Допирът на плата върху голата ѝ кожа я довеждаше до лудост. Мак се отдръпна леко и с неприкрито желание огледа финото тяло на жена си. Докато се бореше да съхрани самоконтрола си, дишането му се учести, а очите му блестяха от изгаряща похот. Внимателно обхвана гърдите ѝ с длани, потърка с пръсти зърната и ги превърна в твърди връхчета.

— Побързай — прошепна тя, като посегна към колана му.

Той се разсмя, но в звука се усещаше не веселие, а нетърпение. Захвърли дрехите надалеч и се отпусна върху Марис. Едва почувствала тежестта на тялото му, от гърлото ѝ се изтръгна стон на дълбоко удовлетворение и тя разтвори крака, принуждавайки го да се притисне още по-близо. Собственото ѝ неутолимо желание за него не допускаше повече бавене. Никога в живота си не бе изпивала такава всепоглъщаща нужда.

Мак се настани по-удобно, обгърна с длани лицето ѝ и зацелува своята любима, докато опитваше внимателно да навлезе в горещото ѝ тяло. Плътта ѝ се съпротивляваше и тя ахна изненадана от неочаквано силната болка. Предполагаше, че постоянната езда ще облекчи първата близост, но нищо не я бе подготвило за размера на нахлуващата в нея мъжка плът.

Той се отдели от устните ѝ и се загледа в нея, признавайки очевидното. Не каза нищо и не зададе въпроси, но нещо горещо и примитивно избухна дълбоко в очите му. Още по-внимателно завърши проникването и когато беше дълбоко в нея, се почувства като у дома си, замря в очакване тялото ѝ да се отпусне — под него и около него. След това започна леко да се движи, едва тласкайки напред, после отдръпване назад. Това се оказа достатъчно да учести дишането ѝ от чувствената страст и да я принуди да повдигне тялото си, за да го посрещне.

Мак от цялото си сърце се грижеше за Марис, ограничаваше силата на тласъците, като поддържаше бавно равномерно темпо, дори когато приближаването на кулминацията го напрегна и го принуди високо да стене при всяко движение. Тя го притисна в обятията си, в

отчаяно търсене на собственото си освобождаване, опитвайки се да го накара да влезе по-дълбоко, подчинявайки се на инстинкта си. Шокирана от неземното сияние на танца-борба, който двамата споделиха и щедростта на неговата любов, Марис извика с пълен глас.

Издигната на гребена на вълната, неспособна да понесе и секунда по-дълго, всичко в нея избухна във взрив на чисто удоволствие и я потопа във водовъртеж от чувства, превръщайки я в безволево същество, което усещаше само своето и неговото тяло. В същия миг и Мак се присъедини към нея — потръпване, последен дълбок тласък и горещо изпразване.

След това лежаха един до друг и той я галеше с треперещи ръце, убеждавайки се, че тя е истинска и двамата са все още цели.

— Как стана това? — попита я дрезгаво. Леко повдигна глава, за да я погледне в лицето. Тя видя в блясъка на очите му слабост, а не страст. — Как стана така, че те обикнах толкова силно и толкова бързо? Каква магия използва върху мен?

Сълзи опариха очите ѝ.

— Просто те обичам — отговори му нежно. — Това е всичко. Просто те обичам.

Планината беше покрита с пухкав сняг. Сърцето на Марис подскочи, когато я видя.

— Ето — посочи тя. — Това е планината Макензи.

Мак с интерес разглеждаше огромните възвишения. Никога в живота си не бе срещал човек, който притежава цяла планина, и се опитваше да си представи, що за хора живееха там, какъв беше начинът им на живот и как бяха успели да създадат това вълшебно създание, което седеше до него. След двата дни, през които бяха женени, той се чудеше, как беше живял до сега без нея. Любовта му към нея го направи завършен човек, досега дори не бе подозирал, че нещо му е липсвало. Беше изящна, като фея, със светлокестеняви коси до раменете, огромни черни очи, в които блестеше вековната мъдрост на жените и едновременно с това силна. А под красивите ѝ гърди биеше лъвско сърце.

Съпругата му! Толкова неочаквано и толкова прекрасно! Мак се събуждаше посред нощ само за да я погледа и се чудеше колко бързо се

случи всичко. Само три дни преди това, тя се бе събудила в ръцете му и учтиво му бе заявила: „Съжалявам, но не си спомням името ви“ и осъзнаването, че бе ранена го разтърси до пръстите на краката му. Само три дни, но вече не можеше да си представи да заспива без нея и да се събужда, без да види сънената ѝ дяволита усмивка, когато уютно се сгушваше в прегръдките му. Бяха му дали само пет дни отпуска и те решиха да ги прекарат възможно най-добре. Вчера направиха кратка визита в Сан Антонио, където запозна Марис със семейството си. И двете му сестри дойдоха с потомството си от по три деца и техните съпрузи. Свикнала с тълпата на собствените си роднини, на Марис и околото ѝ не мигна. Майка му беше на седмото небе от щастие, че най-после единственият ѝ син се беше оженил и бе много развълнувана от Коледната сватба в покритите със сняг планини на Уайоминг. Получила телефонния номер от Марис, тя се бе обадила на майка ѝ и даже бяха успели да се сприятелят, ако се съдеше от факта, че майка му многократно се позова на становището на Мери.

Днес пристигнаха в Уайоминг и Мак се опитваше да разбере, защо го мъчеше някакво неприятно чувство.

— Разкажи ми за братята си — промърмори той. — И за петимата.

Мак знаеше какви са по-големите братя, самият той беше такъв.

Марис се усмихна, очите ѝ меко заблестяха.

— Ами, нека да видим. Най-големият ми брат Джо е генерал от авиацията и е председател на „Обединеният комитет на началник-щабове“. Съпругата му Каролайн има докторска степен по физика и изчислителна техника. Те имат петима синове. След това идва следващия по старшинство, Майк. Неговото ранчо за едър рогат добитък е едно от най-големите в щата. Те с Шиа имат двама сина. Следва Джош. Бивш летец на изстребител, служеше на самолетносащ, докато в една катастрофа не контузи коляното си и се пенсионира. Сега работи в гражданската авиация, като летец-изпитател. Съпругата му Лорен е хирург-ортопед. Имат трима сина.

— Някой от братята ти има ли друго, освен синове? — попита Мак. Очарован от разказа ѝ, той все повече се вълнуваше с всяка изминала минута. Опита да се съсредоточи върху обикновени неща. Струваше му се, че Марис бе споменала за племенница или грешеше.

— Зейн има дъщеря — промяната в тона в гласа ѝ, привлече вниманието му и той повдигна вежди въпросително, но тя не му обърна внимание. — Те с Бари имат и двама сина-близнаци, на два месеца. Зейн е бивш морски тюлен, а Бари е дъщеря на посланик.

Морски тюлен! Интересно, по-лошо от това може ли да стане?, помисли си Мак.

— И накрая, Чанс. Той и Зейн са като близнаци. Те са на една и съща възраст, а струва ми се и на един акъл. Чанс служеше в морското разузнаване. Той не е женен.

Марис умишлено не спомена с какво се занимаваха сега Зейн и Чанс, беше по-безопасно.

— Чудя се — промърмори под носа си Мак, докато управляваше взетия под наем джип по пътя в планината, — как въобще съм очаквал да имаш нормално семейство?

Тънките вежди на Марис се вдигнаха въпросително.

— И това ми го казва специален агент от ФБР! — възкликна тя. — Нали ти е известно, че мъже като теб не се срещат зад всеки ъгъл.

— Да, но аз имам нормално семейство.

— Е, и моето е нормално. Просто всички ние сме успели в живота — Марис се усмихна с онази палава усмивка, която дълбоко го поразяваше и стягаше сърцето му всеки път, когато я видеше. Мак спря автомобила по средата на пътя и прегърна жена си. Целувката му беше дълбока, настойчива. Когато я пусна, тя видя, че очите му са потъмнели от желание. — За какво беше това? — измърмори, докато увиваше ръце около врата му.

— Защото те обичам.

Искаше да ѝ го каже за последен път, в случай че не оцелее след конфронтацията. Може би тя си мислеше, че нейното семейство щеше да го приеме с отворени обятия, но той разбираше по-добре мъжката психика и знаеше много добре. Мак запали двигателя и джипа продължи нагоре по заснежения път.

Когато стигнаха на върха и пред очите им се появи голямата къща на ранчото, Марис каза щастливо:

— О, добре, всички са тука!

И Мак разбра, че е загубен. Нямаше значение, че се бяха оженили, преди да спи с нея, той бе непознатият мъж, който правеше любов с тяхното скъпо момиче, всяка нощ. Тя беше тяхната единствена

дъщеря и сестра, тяхното бебче. Той разбираше. Ако сега оживееше и те с Марис имаха дъщеря, нямаше начин, по дяволите, да позволи на някой разгонен тийнейджър да се доближи до малкото му момиченце.

Мак огледа множеството паркирани пред къщата автомобили, достатъчни за провеждането на парад, и се зачуди, дали щяха да се впуснат да го преследват, ако сега обърнеше джипа и тръгнеше обратно, далеч от планината.

Е, добре, трябваше да го направи. Смутен, паркира джипа, слезе, заобиколи го и отвори вратата на Марис. Обви ръце около тънката талия и ѝ помогна да слезе. Тя го хвана за ръката и почти го задържа щастлива по стъпалата на верандата.

Влязоха в къщата, където ги посрещна топлина, шум и хаос. Изведнъж от тълпата излезе много малко човече с червен гащеризон и хукна към тях с пълните си крачета, като крещеше „Малииис, Малииис.“ Тя се засмя, коленичи, наклони се леко напред и протегна ръце, тъкмо на време, за да хване малкото торнадо. Мак погледна надолу към момиченцето, все още бебе и моментално се влюби. Просто така, за един миг загуби сърцето си.

Тя беше красива, самото съвършенство: копринени черни коси, кристалночисти сини очи, бузки с трапчинки, устичка, като розова пъпка и изящни пухкави ръчички. Толкова малка, като кукла. Мак го засърбяха ръцете да я прегърне. Малките деца и бебетата до сега не бяха привличали вниманието му, но това човече го разтърси до дълбините на душата му.

— Това е Ник — представи я Марис, като стана от пода с детето на ръце. — Тя е единствената и неповторима племенница и внучка.

Ник протегна малката си ръчичка и мушна Мак в гърдите, също както го бе направила преди Марис. Младият мъж не можа да сдържи усмивката си.

— Кой тва? — попита малкия ангел.

— Това е Мак — каза Марис и целуна малката пухкава бузка.

Със сериозен вид, Ник го огледа за момент, след това протегна ръчички, с вид на дете, което всеки е щастлив да подържи. Той протегна автоматично ръце, прегърна я и въздъхна от удоволствие, притискайки малкото телце до гърдите си.

Оглуши го настъпилата в стаята тишина. Група яки мъже, които стигаха за цял футболен отбор, станаха от местата си, а всяко тяхно

движение излъчваше заплаха. На обърнатите към него напрегнати лица се четеше жестокост.

Марис лъчезарно погледна братята и баща си. Мак забеляза, как изведнъж очите ѝ се разшириха от изненада, когато видя войнствените им пози.

Очакваната конфронтация. Сивокосият ѝ баща с черните очи, които Марис беше наследила, изглеждаше така, все едно ядеше пирони за закуска, а братята ѝ на практика изглеждаха готови на убийство. Опитното око на Мак прецени всеки от тях, като се опита да определи най-опасния. Всички имаха вид на лоши момчета. Този с прошарените къдрици и лазурносините очи, сигурно е самият генерал, по дяволите, изглеждаше като човек, който всеки ден влиза в ръкопашен бой. А този слабия, жилестия, твърд като желязо, трябваше да е собственикът на ранчото, беше от тези мъже, които всеки ден покоряваха майката природа. Летеца-изпитател... вероятно бе този, с леко разтворените крака, в инстинктивно дръзка поза на силен човек, който си играе със смъртта, без да му мигне окото.

След това Мак срещна погледа си с чифт смъртоносни, ледени очи. *Ето този, помисли си той, най-опасен е именно този със спокойното лице и очи, като сиво-син лед. Точно този!* Беше готов да заложи годишната си заплата, че това е морският тюлен. Този, който се премести и застана плътно до него, изглеждаше също толкова смъртоносен, въпреки почти неземната красота на лицето му. Сигурно бе онзи от военноморското разузнаване.

Не за първи път Мак се сблъскваше с трудности. Остави Ник в ръцете на Марис и инстинктивно направи крачка напред, защитавайки нея и детето със собственото си тяло. Шест чифта агресивни очи следяха всяко негово движение.

Поглеждайки иззад рамото на мъжа си, Марис веднага оцени ситуацията.

— Ма-мо-о! — нетърпеливо извика тя, подчертавайки с всяка сричка, че има нужда от подкрепление.

— Марис!

Пълен с удоволствие мек глас дойде от страната, в която Мак предположи, че се намира кухнята. След гласа се разнесоха леки, бързи стъпки и в стаята влетя ниска, стройна жена, не по-висока от Марис, със същата невероятно прозрачна кожа. Тя със смях притегли

дъщеря си, след това прегърна и него, макар той да стоеше неподвижно и не смееше да откъсне очи от заплахата, идваща от стената пред тях.

— Мамо — привлече вниманието на майка си Марис и посочи към другата страна на стаята. — Какво им става?

Мери хвърли бърз поглед на съпруга и синовете си и сложи ръце на кръста.

— Спрете веднага! — нареди тя. — Да не съм ви видяла да правите повече така! Чувате ли ме?

Гласът ѝ с южен акцент, галеше като полъх и черните очи на Уолф Макензи заблестяха.

— Ние просто искаме да знаем малко повече за него — успокои той жена си с дълбок и нисък като гръм глас.

— Марис си го е избрала — твърдо отвърна Мери. — Какво друго ви трябва да знаете?

— Много неща — каза брата със смъртоносните очи. — Всичко стана прекалено бързо.

— Зейн Макензи! — възкликна изненадана червенокоса жена, идваща от кухнята. — Не мога да повярвам, че точно *ти* каза това! Ние се оженихме, след като се познавахме само един ден!

Тя премина през неутралната територия между воюващите страни, прегърна Марис и се обърна с лице към съпруга си.

Значи не съм сгрешил, помисли Мак. Този е морския тюлен. Надписът „Беше прав“, щеше да стои добре на надгробния му камък.

— Това е различно — каза генерала, който беше точно копие на Уолф Макензи, с изключение на сините очи. Изглежда пироните бяха редовна част и от неговата диета.

— Кое му е различното? — попита нов глас. От кухнята излезе елегантна блондинка, която остро изгледа шестимата мъже със зелените си очи. — Всички вие страдате от излишък на тестостерон. Основният симптом на това заболяване е неспособността да се мисли.

Жената мина напред и застана откъм свободната страна на Мак. Топлота и веселие проблеснаха в очите на генерала, когато погледна съпругата си.

Още един здравеняк, пилота-изпитател започна речта си:

— Марис е...

— Възрастна жена — прекъсна го женски глас. Висока, снажна жена с кестеняви коси и спокойни сини очи, застана до блондинката. — Здравей, аз съм Лорен — обърна се тя към Мак. — Този, който проговори преди малко, е моя съпруг Джош, и по принцип е потактичен.

— А аз съм Шиа, съпругата на Майк.

В подкрепа дойде още една жена — тъмнокоса и малко срамежлива. Тя застана до Лорен, скръсти ръце пред гърдите си и спокойно погледна към мъжа си.

Двете страни стояха една срещу друга и се гледаха. Мъжете впиваха очи в съпругите си предателки, а жените стояха в линия от двете страни на Мак. Той беше малко шокиран да се види, заобиколен от тази напарфюмирана женска стена.

Каролайн смело посрещна погледа на мъжа си.

— Всяка една от нас беше посрещната с отворени обятия, когато се омъжихме за мъжете от това семейство и очаквам да посрещнете със същото уважение и съпруга на Марис иначе...

Джо прие предизвикателството, наклони глава и светлите му сини очи заблестяха.

— Иначе какво? — попита той с дълбок копринен глас, изпълнен с очакване.

В стаята настъпи пълна тишина, дори децата притихнаха, гледайки родителите си. Мак огледа построените около себе си жени и изражението на лицето му се смекчи. С лека усмивка той обобщи:

— Всичко е наред — каза той. — Разбирам.

— Радвам се за теб, защото аз нищо не разбрах — раздражено отвърна Марис.

— Това е м...

— Само не казвай, че това е мъжка работа — предупреди го Мери и Мак си прехапа езика.

— Няма, мем — кротко отвърна той.

Тъмното лице на Уолф просветна, а устните му потрепнаха. Тези две думички му бяха до болка познати.

Ник се разшава в ръцете на Марис и тя се наведе и я постави на крачетата ѝ. Момиченцето потупа Мак по коляното и с голямо удоволствие произнесе: „Мааак.“ И после с протегнати ръчички

побягна към баща си. Зейн се наведе и я вдигна, като я прегърна със силната си мускулеа рѳка.

— Това е Мак — поясни на баща си, сочейки с прѳстче новия си чичо. — Аз го халесвам.

Неочаквана усмивка смекчи смъртоносното изражение на лицето му. Голямата му рѳка погали копринените косички и отстрани от личицето ѳ няколко непослушни кѳдрици.

— Забелязах — сухо каза Зейн. — Той ти хвърли един поглед и се превърна в твой роб, точно както всички нас. Това е, което наистина харесваш, нали?

Малката главица съвсем ясно кимна в съгласие. Зейн се засмя и погледна развеселено към Бари.

— И още как няма да ти хареса!

Някъде откъм коридора се разнесе детски плач.

— Кам е буден — заяви Бари и веднага изостави Мак, за да отиде при бебето.

— Как го прави? — без да се обръща конкретно към някой, попита Чанс. — Те са само на два месеца, как успява да различи близнаците само по плача?

Женската половина, включително и Ник, победиха. Напрежението в стаята се разсея, появиа се усмивки, които съпроводиха Чанс, трѳгнал след Бари, за да разбере, права ли е тя. Преди да излезе, Чанс намигна на Мак, изразявайки мъжката си солидарност. Възникналата криза се разреши успешно. Мъжете от семейство Макензи не желаеха да разстройват жените си. Щом те харесаха от прѳв поглед Мак, така да бѳде.

Почти веднага Бари се върна, като държеше едното бебе на рѳце, след нея се показа Чанс, умело гушнал другото.

— Тя беше права — заяви той, клатейки глава в недоумение.

Мак погледна двете малки личица и видя съвършено еднакви черти, като огледален образ. Изглеждаше невъзможно да се различат. *По дяволите, как Чанс бе разбрал, дали е права или не?*

— Камерѳн — представи Бари вързопа, който държеше в рѳце и се усмихна със скепичен поглед. — Чанс държи Зак.

Бари стискаше и двете шишета с мляко в рѳката си.

— Как успявате да ги различите?

Мак поклати глава, все още търсейки някакви различия между малките личица.

— Камерън е най-нетърпелив, Зак е по-решителен.

— Вие наистина ли ги различавате по плача?

— Ама, разбира се — отговори тя, убедена, че всеки може да го направи.

Ник стоеше на раменете на баща си, стиснала косата му с малките си юмручета.

— Виж, чичо Данс! — извика тя и се изправи смело, пускайки косите на баща си.

Зейн свали дъщеря си от раменете.

— Хайде да ги разменим — предложи той и ги размениха с Чанс. След това положи бебето на сгъвката на ръката си, взе от Бари едната бутилка и като експерт мушна бибероната в малката лакома устица.

Чанс държеше Ник за крачетата, която беше стъпила на дланите му и се бе изправила в цял ръст, примирайки от удоволствие.

— Чанс — убеждаваше я той. — Моето име е Чанс. Чанс!

Ник притисна малките си ръчички към двете страни на лицето му, наведе се, погледна в очите му и каза сериозно:

— Не — каза тя твърдо. — Данс. Говолиш неплавно!

В стаята избухна смях от изражението на Чанс. Той погледна диктатора в ръцете си, който още ходеше прав под масата и поклати глава.

— Все още ли искаш да станеш част от това семейство? — отправи той въпроса си към Мак.

Мак погледна Марис и ѝ намигна.

— Да — каза той.

Докато бебето изпразваше бутилката с мляко, Зейн оглеждаше преценящо новия си роднина.

— Марис каза, че си специален агент от ФБР.

Нещо в гласа на брат ѝ разтревожи Марис.

— Не — твърдо отвърна тя и избута мъжа си към кухнята. — Няма да го получиш, дори и не се надявай. На него и във ФБР работата му е достатъчна.

Мак се оказа пометен от женската вълна, защото всички искаха да обсъдят подробности по сватбената церемония. Преди да напусне

стоята, той обърна назад глава и погледа му срещна очите на Зейн... и Зейн Макензи се усмихна:

— Добре дошъл в семейството!

ЕПИЛОГ

— Ти си класива — въздъхна Ник, а големите ѝ сини очи поглъщаха леля ѝ, докато стоеше облегната на коленете на Марис, подпряла с ръчички глава. Целият процес на подготовка за сватбата очарова малкото момиченце. Тя съсредоточено изучаваше всичко, което правеха жените от семейството. Изучаваше стотиците малки торбички, акуратно защити, напълнени с жито и завързани с лентички. Повдигната на пръстчета и хваната за ръба на масата, наблюдаваше Шиа, най-добрата от семейството в правене на сладкиши, как поставя десетки розички от захар по сватбената торта. Скоро всичките имаха по себе си отпечатъци от малки любопитни пръстчета. Когато Ник разбра, че розичките стават за ядене, те започнаха постепенно да изчезват, а лицето ѝ носеше издйнически петна.

Роклята на Марис, доведе малката до пълен възторг. Дългата пола, дантеления воал, всичко я очароваше. Когато накрая, Марис облече сватбената премяна, тя събра ръчички пред себе си и със сияйни очички възкликна:

— Оо, ти си плинцеса!

— Ти също си много красива, скъпа — каза Марис.

Ник получи ролята на момиченцето с цветята. Зейн промърмори нещо от вида „навличате си беля на главата“. Тъй като малката нямаше още три години, леля ѝ се беше приготвила за всичко, включително и категоричен отказ да изпълни ролята. Наистина, на репетицията, в деня преди сватбата, Ник вървеше по пътеката с кошничка пълна с розови листенца в ръка и гордо ги разпръсваше по пода, съвършено уверена, че всички гледат само нея. Дали щеше да направи всичко това, пред огромната тълпа гости, беше друг въпрос, но момиченцето изглеждаше очарователно в дългата яркорозова рокличка, с цветя и ленти в черните си копнинени коси.

— Знам — уверено отговори Ник и напусна мястото от коленете на Марис, за да застане пред огледалото, възхищавайки се на себе си. Тя правеше това на всеки пет минути откакто майка ѝ я бе облякла.

Бари и Каролайн бяха признатите модни експерти в семейство Макензи, затова се заеха да направят прическата и грима на булката. Те бяха достатъчно проникателни, да запазят изящната простота, и не натовариха прекрасното ѝ лице с обемна прическа и дебел слой грим. Бари приключи с косата и седна в люлеещия се стол, за да накърми близнаците преди началото на церемонията. Тя вече дохранваше малките с изкуствено мляко, но когато ги кърмеше, те се засищаха за по-дълго време, а тя не искаше да се отвлича по време на церемонията.

Мери бързо разбра, че колкото и да бе голяма къщата на Макензи, тя нямаше да побере всички поканени за сватбата гости. Коледа се падаше в сряда и църквата в Рут назначи Коледната служба за неделя, за да бъде празничния ден свободен за сватбата. В ъгъла, триметрова елха сияеше с множество мигащи бели лампички. Клонки от дива зеленика и хвойна украсяваха первазите и изпълваха църквата с прекрасен аромат. Бели светлинки очертаваха сводестата врата, прозорците, амвона и водещите към него стъпала. Редици от бели свещи изпълваха помещението с мека светлина. Осветлението на тавана не беше включено. Коледните лампички на елхата, гирляндите и свещите създаваха вълшебна атмосфера.

Обикновено повечето жители на Рут, прекарваха Бъдни вечер в домовете си, празнуваха със семействата или се подготвяха за големия празник на другия ден. Тази година, всички те присъстваха на сватбата. В отделно помещение в близост до главния вход, Марис чуваше шума на пристигащите все повече и повече гости.

Мери тихо стоеше на страна и със сълзи в сиво-сините очи наблюдаваше, как единствената ѝ дъщеря се приготвя за сватбата си. Нямаше значение, че Марис и Мак вече бяха официално женени. Това беше истинската сватба. Любимата ѝ дъщеря изглеждаше толкова нежна и красива в сребристойбялата си рокля, с която светлокестенявите ѝ коси, придобиваха зашеметяващ нюанс на тъмно сребро.

Спомни си първият път, когато видя дъщеря си, няколко секунди след раждането. Беше толкова малка и красива, а вече гледаше на света със сериозни, големи, абсолютно черни очи, очите на баща си. Спомни си сълзите, които блестяха в очите на Уолф, когато пое дъщеря си в ръце и нежно я притисна към широките си гърди, все едно бе най-голямата скъпоценност в живота му.

В паметта на Мери нахлуха хиляди други спомени. Нейното първо зъбче, първите стъпки, първата дума, която напълно предсказуемо беше кон. Марис седи за първи път на пони, огромните ѝ очи пълни с удоволствие, докато Уолф я държи за раменете. Марис, като малка сянка преследва баща си, както преди бяха правили по-големите ѝ братя. Или училищните ѝ години, когато отчаяно се хвърляше във всяка битка, в която участваха братята ѝ, размахала малки юмручета в опит да ги защити, без да обръща внимание, че противникът е два пъти по-голям от нея. Марис плаче над умиращото старо пони, а после сияеща от щастие, когато Уолф ѝ подари за Коледа нов истински кон.

Първата среща на Марис и Уолф, неспокойно крачещ из къщи, докато неговата малка дъщеря не се прибра цяла и невредима под родната стряха. Един от най-любимите ѝ спомени — Зейн, Джош и Чанс, заедно с баща им, цяла вечер бродят неспокойно из стаята. Ако в същото време у дома бяха Джо и Майкъл и те щяха да вземат участие. Ужасът в очите на бедния млад човек, събрал смелост да покани Марис на среща, когато четиримата мъже Макензи ги посрещнаха при завръщането на предната веранда. Той не повтори поканата. Мъжете или се бяха научили да крият по-добре чувствата, или Марис беше забравила първата си среща, но бе много странно, че се изненада от реакцията на баща си и братята си при посрещането на Мак. Мъже! Мери обожаваше своите момчета, макар че на моменти обичаха да вземат надмощие. Те щяха да харесат Мак, след като преодолееха защитните си инстинкти. Ако Марис не внимаваше, Зейн щеше да въвлече съпруга ѝ в работата, с която се занимаваха заедно с Чанс. Зейн. За секунда мислите на Мери се отклониха и тя огледа стаята. И трите му деца бяха тук с Бари. Обикновено се грижеше за един от близнаците или разнасяше Ник на раменете си. Значи Зейн сега беше някъде свободен и неангажиран и това не беше случайно.

— Зейн не е в стаята — обяви тя, защото Марис трябваше да знае.

Дъщеря ѝ рязко вдигна глава и в прекрасните ѝ очи избухна пламък.

— Ще го одера жив — каза тя гневно. — Няма да позволя Мак да изчезва по цели месеци като Чанс. Току-що го намерих и няма да му разреша да ме оставя дълго време сама.

Бари също се изненада, когато осъзна, че и трите деца са с нея и поклати глава признавайки хитростта на мъжа си.

— Твърде е късно да се направи нещо. Той имаше достатъчно време, за да поговори с Мак насаме. А вие знаете, че Зейн идеално планира всичко.

Марис се намръщи и Каролайн отдръпна ръката си с четката за сенки за очи.

— Не мога да гримирам очите ти, когато се мръщиш така — предупреди я тя. Марис отпусна мускулите на лицето си и Каролайн се върна към заниманието си. — Не позволявай на движенията от хормоните си мъже да развалят сватбеното приготвяне на жените. И утре ще имаш време да му свалиш кожата. Издебни го в засада, когато най-малко очаква това.

— Зейн винаги е готов за изненади — заяви Бари с усмивка и погледна малката си дъщеря, която танцуваше пред огледалото, възхищавайки се на себе си. — С изключение на Ник — добави тя. — За нея не беше подготвен.

— А беше ли някой? — промърмори Лорен, нежно усмихвайки се на малкото момиченце.

Ник, чувайки името си, спря по средата на пируета си и подари на всички ангелска усмивка, която не заблуди присъстващите нито за секунда.

— Мак е зашеметен от нея — въздъхна Марис. — Очите му не трепнаха, когато му изрисува обувките с магическия флумастер.

— Най-яркия показател за истинска любов, който съм срещала през живота си — сухо отбеляза Каролайн. Тя прекара спиралата с туш по миглите на Марис и се отдръпна назад, за да прецени работата си. — Така. Мак трябва да е луд, да те остави и да се размотава из полуцивилизовани страни, където нямат представа от канализация и пазаруване.

Философията на Каролайн в живота беше „живей удобно!“ и тя полагаше извънредни усилия, за да го постигне. Можеше да мине дълги мили пеша в търсене на най-удобните обувки. Това ѝ доставяше истинско удовлетворение, тъй като на работа ѝ се налагаше с часове да стои права. Как би могла да се съсредоточи, ако обувките я стягаха?

— Не мисля, че Мак се интересува от пазаруване — каза Шиа. Тя взе Ник на ръце и припявайки някаква весела мелодия се завъртя из

стаята със заливащото се от смях момиченце.

Някой почука на вратата и Джон подаде глава в стаята.

— Време е — каза той. Бледо сините му очи се спряха на Каролайн. — Леле, мамо, изглеждаш страхотно!

— Умно момче — каза тя одобрително. — Няма да забравя да те спомена в завещанието си!

Той се разсмя и изчезна. Марис стана и дълбоко въздъхна. Време беше! Нямаше значение, че вече бяха женени от три седмици. Това беше представление и целия град се беше събрал, за да го види.

Шиа остави Ник на пода и ѝ подаде кошничката с розови листенца, която бяха скрили в килера, за да не може малкото момиченце да ги разпръсне из стаята. Един път вече им се наложи да ги събират от пода и това им бе достатъчно.

Бари положи Зак до Камерън. Двете бебета с пълни коремчета спяха спокойно. И тъкмо навреме — една от племенниците на Шиа дойде да ги гледа, за да може Бари да вземе участие в церемонията, без да се притеснява.

Зазвуча музика, беше време да излизат.

Те напуснаха стаята една след друга и съпроводени от мъжете Макензи се отправиха към определените им места. Високата фигура на Зейн изпълни вратата. Марис извика: „Не!“, и той се засмя, докато протягаше ръка към Бари.

— Само минутка! — Бари се наведе пред Ник, оправи лентите в косите ѝ и постави по-удобно кошничката в нетърпеливите малки ръчички. — Направи с цветенцата точно това, което направи снощи, нали? Спомняш ли си?

Ник кимна.

— Ще хвълям цветенцата по пода.

— Точно така, скъпа.

След като направи всичко, което беше възможно, Бари се отправи към Зейн. Той прегърна жена си през талията, за секунда я притисна към себе си, след което се отправиха към местата си.

На вратата се изправи Уолф, елегантен и сериозен в черния си смокинг.

— Време е мила — каза той на Марис.

Черните му очи излъчваха нежност, когато протегна ръка и прегърна дъщеря си, залюля я напред-назад, както беше правил през

целия ѝ живот. Марис положи глава на широката бащина гръд, поразена от неочаквания порив на любов към него. Какъв късмет имаше с родителите си!

— Бях започнал да се притеснявам, дали ще можеш да забравиш за конете достатъчно дълго, за да имаш време да се влюбиш — каза той. — Но след като го стори, започвам да изпитвам тъга, защото се отделяш от нас.

Тя се засмя, без да вдига глава от гърдите му.

— Точно така се получи — вдигна глава, а очите ѝ бяха пълни със смях и сълзи едновременно. — Забравих за Изкушение и мислех само за Мак. Това трябва да е любов.

Уолф целуна дъщеря си по челото.

— В такъв случай му прощавам!

— Дядо! — властен тъничък гласец прозвуча някъде около коленете му. Те погледнаха надолу, където Ник го дърпаше за панталона. — Бълзо, тлява хвълям цветенцата по пода!

Както винаги смешния говор на Ник, накара Уолф да се засмее.

— Добре, кексче!

Той се наведе и хвана внучката си за свободната ръка, за да не ѝ позволи да избяга напред и да хвърля цветенца по рано от необходимото.

Тримата тръгнаха към централната пътека. Марис се наведе и целуна Ник по бузката.

— Готова ли си?

Тя кимна, стисна кошничката с двете си ръце и се огледа наоколо с широко отворени сини очи, блестящи от вълнение.

— Тогава тръгвай напред.

Марис внимателно я побутна в средата на пътеката. Църквата сияеше от множество запалени свещи. Към тях се обърнаха стотици усмихнати лица.

Ник тръгна по централната пътека, като мис Америка, на почетна обиколка. Докато раздаваше усмивки наляво и надясно, с изящно движение бръкна в кошничката и взе едно листенце. *Едно!* След това разтвори пръстчета и го остави да полети надолу, после бръкна за следващото. Едно по едно пускаше розовите листенца на килима, с удивителна точност, без да бърза. Дори се наведе един път, за да оправи едно, което бе паднало твърде близо до друго.

— О, Боже — Марис почувства как до нея Уолф се тресеше от смях. С тази скорост и до среднощ нямаше да стигнат до олтара.

Хората се обръщаха един към друг и се смееха на концентрацията на Ник при изпълнение на поставената ѝ задача. Бари скри лице в рамото на Зейн и безпомощно се задъха от пристъпа на смях. Зейн се ухили, а Чанс се смееше на глас. Мак стоеше пред олтара и широко се усмихваше на малкото дяволче, завладяло сърцето му. Пианистът се огледа, разбра каква е причината за забавянето и продължи да свири.

Опиянена от вниманието, Ник започна да импровизира. Следващото розово листенце полетя през рамото ѝ. Свещеникът не можеше да си поеме дъх, лицето му беше почервеноло от усилие да задържи неуместния смях.

Ник се вдигна на пръсти и започна да хвърля листенцата в кръг. Няколко от тях паднаха от кошничката и момиченцето намръщено се наведе да ги събере и върне на мястото им.

Не трябва да се смее, убеждаваше се Марис, чувствайки как смеха ѝ неудържимо изригва навън. Ако започна, ще се смее, докато ми излязат сълзи и ще размажа грима.

Тя притисна устата си с ръка, но и това не помогна. Дишането ѝ спря, на гърлото ѝ нещо заседна и изведнъж веселият смях изригна на воля.

Ник се спря, обърна се назад, очаквайки похвала за добре свършената работа.

— Хвъляй... исках да кажа, разхвъряй листенцата — едва успя да каже Марис между изблиците на смях.

Малката главица се наклони на една страна.

— Добле така? — попита момиченцето, загребвайки пълна шепа с листенца и ги хвърли нагоре.

Напредък! *Една шепа!* Не само едно листенце!

— Много добре! — зарадва се Марис с надеждата, така да стигнат бързо до целта.

Това наистина помогна. Шепа след шепа, листенцата летяха, а Ник напредваше бързо към олтара. Накрая, изминала целия път и щастлива, се спря пред Мак.

— Свълшиха цветенцата!

— Ти направи всичко, както трябва — похвали я той, като трудно изговаряше думите от смях.

Приключила мисията си, малката важно се отправи към скамейката, където седяха Зейн и Бари и протегна ръчички да ѝ помогнат да се настани на мястото си.

Въздъхвайки от облекчение, пианистът засвири Сватбения марш. Уолф и Марис тръгнаха тържествено по пътеката към олтара. Всички присъстващи станаха и усмихвайки се съпроводиха булката и бащата.

Тъй като сватбата беше организирана за много кратко време, нямаше нито шафери и шаферки, нито кум и кума и Мак очакваше Марис сам пред олтара. Той гледаше приближаващата булка и официалното изражение на лицето му омекна, а сините му очи още блестяха от смях. Когато Марис се спря до него, той я хвана нежно за ръка. Зад тях се чу щастливата въздишка на майка му, в която се усещаха и скорошни сълзи.

Тъй като те бяха вече женени, решиха частта от службата „кой дава тази жена“ да бъде прескочено. Уолф прегърна нежно дъщеря си, целуна я по бузата, стисна тържествено ръката на Мак и зае мястото си до Мери.

— Деца мои — започна свещеника, но зад гърбовете на младоженците отново се разнесе смях.

Чувайки гласът на Бари, Марис не се учуди, когато видя малкото създание да се промъква между нея и Мак и да застава пред тях.

— Аз също искам — изчурулика Ник, огласяйки цялата църква.

Като погледна назад, Марис видя Зейн, който се бе отправил да прибере непослушното си потомство. Тя се усмихна и поклати глава, в отговор брат ѝ намигна и седна на мястото си.

Така Ник изкара цялата церемония притисната в краката на младоженците. Те чувстваха потръпващото от вълнение телце, а Мак я притискаше едва забележимо към себе си, така че да има по-добър шанс да я хване, ако решише да направи нещо неразумно, като например да погледне под расото на свещеника. Тя вече го гледаше с подозрително любопитство. За щастие вниманието ѝ бе привлечено от самата церемония, свещите, мигащите лампички на елхата и красивите дрехи.

Свещеникът произнесе:

— Сега, можете да целунете булката — което Мак направи незабавно, а Ник вдигна глава и се втренчи в тях.

— Как най-добре да постъпим с нея, като тръгнем да излизаме? — прошепна Мак, докато я целуваше.

— Вземи я на ръце и като минаваш покрай Зейн, му я подай — отговори шепнейки Марис. — Той ще чака.

Пианистът засвири тържествените акорди. Мак се наведе и вдигна момиченцето с едната си ръка, а с другата прегърна жена си през кръста. Тръгнаха да излизат под съпровода на музика, смях, сълзи и аплодисменти. Когато минаха покрай втория ред, момиченцето с дългата рокличка премина от една силна ръка в друга.

Тържеството беше дълго и блестящо. Марис танцува безкрайно със съпруга си, баща си, братята си, племенниците, роднините и отдавнашни приятели. Танцува с шерифа Клей Амстронг, с посланик Лавджой — бащата на Бари, с бащата и дядото на Шиа, с фермери и търговци. Накрая Мак я взе отново, притисна я до себе си и постави буза на главата ѝ, като се завъртя в ритъма на танца.

— Какво ти каза Зейн? — неочаквано попита тя. Усети усмивката му, въпреки че той не вдигна глава.

— Той ме предупреди, че ще се досетиш.

— Дори не се съмнявай. Какво ти каза той?

— Ти и така знаеш какво ми е казал.

— Тогава ти какво му отговори?

— Че съм заинтересован.

Марис изръмжа сърдито.

— Не искам да прекарваш цели месеци извън страната. Едва свикнах с мисълта, че се занимаваш с разследване за ФБР. Искам да бъда с теб всяка нощ, а не да се притеснявам, че си на хиляди мили от мен.

— Казах същото на Зейн. Запомни, не е задължително да се занимавам с това, с което се занимава Чанс — Мак я притисна още поплътнo до себе си и понижи гласа си до интимен шепот: — Какво стана с цикъла ти? Започна ли?

— Не — имаше закъснение от два дена, а два дни са си два дни, като се вземеше предвид, че до сега не се бе случвало. Може би организма ѝ реагираше по този начин на мозъчното сътресение и стреса от преживяното, затова Марис не се готвеше да го обяви на

всеослушание. — Ти имаш ли нещо напотив, ако забременея толкова скоро?

— Да имам напотив ли? — той я целуна по ухото. — За това, че ще си имаме наша собствена Ник? — раменете му потрепериха в прегръдката ѝ. — Не мислех, че някога ще свърши с тези дяволски листенца.

— Тя е единствена по рода си. Надявам се.

Марис се притисна още по-силно до мъжа си и почувства, как от удоволствието гърдите и цялото ѝ тяло се напрегнаха. Дори и да не беше бременна, скоро щеше да се случи, като се имаше предвид, колко често правеха любов.

Известно време танцуваха в тишина, после Мак замислено каза:

— Трябва вече да са докарали Изкушение.

Марис примига, за да не заплаче. Мак ѝ бе поднесъл най-прекрасния подарък за Коледа. Цената на Изкушение беше паднала в пъти, когато в света на конните състезания научиха новината за нищожното количество годни сперматозоиди в семената течност на жребца. Всички предложения за покупката му бяха отказани. Имаше някаква вероятност за раждането на жребче, заченато от Изкушение, но тя бе толкова нищожна, че не си струваше вниманието. Като състезателен кон, цената му бе все още висока и Роналд Стоничър, можеше да получи по-висока оферта, отколкото бе предложил Мак. Но тъй като го притискаха големи съдебни разходи, той предпочете спешно да продаде жребца. Марис беше притеснена за бъдещето на Изкушение и Мак водеше тайно преговорите за покупката му. Не искаше да я разстройва, ако сделката пропаднеше.

— Татко няма търпение да го поязди — усмихна се Марис. — Няколко пъти ми каза, колко ми завижда, че съм щяла постоянно да работя с Изкушение.

И замълчаха наслаждавайки се на удоволствието да бъде в прегръдките му. Сватбата им не стана величествено и тържествено събитие — Ник се бе погрижила за това — но премина прекрасно. Хората се веселяха и се радваха на събитието и още дълго щяха да се усмихват, когато си спомнеха за сватбата на Марис Макензи.

— Време е за хвърляне на букета! — раздаде се отнякъде висок глас.

Младоженците се обърнаха и видяха тълпа кикотещи се млади момичета, които се бяха събрали за традицията. Те оправяха косите си и често поглеждаха към по-големите момчета на Макензи. Сред тях имаше и по-зрели жени, които не сваляха жадните си погледи от Чанс.

— Мислех, че букета се хвърля преди самото тръгване на младоженците — заяви развеселено Мак.

— Очевидно нямат повече търпение.

Тя нямаше нищо против да избърза малко. След този танц най-много от всичко желаше да остане насаме с мъжа си.

Ник чудесно си прекарваше времето, като си тъпчеше коремчето с торта и бонбони, и се въртеше на дансинга в ръцете на баща си, на дядо си, на чичовците и братовчедите. Когато видя в ръцете на Марис букета, който я очароваше с красивите цветя, дантели и панделки, Ник се изплъзна от ръцете на Сам в търсене на по-добро място за наблюдаване на събитието и наведе с интерес главица настрани.

Марис се качи на подиума, обърна се с гръб към тълпата и хвърли букета високо през рамо. Викове: „Хващай! Хвани го!“, изпълниха салона.

Почти веднага се раздадоха тревожни възгласи. Марис бързо се обърна. Групата от момичета и жени бързаше напред, вдигнали очи към летящия към тях букет. И точно на пътя им, също вгледана в цветята, се стрелна малка фигурка в яркорозова рокличка.

Вълна от седемнадесет мъжки тела, облечени в черно — шестнадесет Макензи и един Макнийл, от шестгодишния Бенджи до Уолф — се понесе към малкото момиченце. Марис видя абсолютно бялото лице на Зейн, който се опитваше да стигне до мъничкото си детенце, преди тълпата да я смаже в краката си. Тя също скочи от подиума и се втурна, без значение, че роклята ограничаваше движението ѝ.

Две групи от хора приближаваха една срещу друга с умопомрачителна скорост, Ник бе в средата. Едно от младите момичета погледна надолу, видя я, изписка от паника, опита се да спре, но беше пометена от тълпата зад нея.

Чанс стоеше настрана от всичко това, за да няма никакъв контакт със сватбения букет. В резултат на което, пред него имаше много по-малко препятствия, отколкото пред другите спасители. Той изпревари с две крачки Зейн, грабна момиченцето в прегръдките си и се

претърколи в страни от летящата тълпа. Зейн се хвърли защитавайки с тялото си Чанс от всеки, който можеше да налети върху него. А след още една секунда между Чанс и останалите гости се изправи защитна стена от мъже и момчета.

Букетът удари Чанс по гърба.

Той внимателно се преобърна и под защитата на ръцете му се подаде малката главица на Ник.

— Ула! — възкликна тя, виждайки букета. — Чичо Данс, хана цветенцата!

Марис се подхлъзна в опит да спре пред тях. Чанс лежеше неподвижно на пода, а на гърдите му седеше Ник. Той се вгледа в Марис и златисто лешниковите му очи се присвиха от подозрение.

— Направи го нарочно, нали? — обвини я той.

Макнийл и всички Макензи приближиха, като криеха усмивките зад строгите си устни. Марис скръсти ръце.

— Да се нагласи това е абсолютно невъзможно — отговори му сериозно, като хапеше долната си устна, за да не се разсмее на възмутеното му лице.

— Ха! Ти се занимаваш с подобни фокуси през целия си живот.

Ник се протегна, хвана една от панделките на букета и го придърпа към себе си. Тържествено хвана цветята и ги постави на гърдите на Чанс.

— Длъж! — каза тя със задоволство и го погали.

Зейн потърка носа си в опит да скрие усмивката, но не бе така добър, като Марис.

— Ти хвана букета — засмя се Зейн.

— Не! — изръмжа Чанс. — Тя ме удари с него по гърба!

Мери приближи и застана до Уолф. Той автоматично я прегърна през рамото. Бавна сияйна усмивка озари лицето ѝ.

— Ти си късметлията, Чанс! — възкликна тя. — Това означава, че си следващия!

— Не! Не съм следващия! — задави се Чанс, като се изправи до седнало положение с Ник в ръце. След това внимателно остави момиченцето на пода и се изправи сам. — Измамата и фокусите не се броят. Нямам време за съпруга. Харесва ми да се занимавам с това, което правя и една жена само би ми пречила — оправдавайки се, той

се отдалечи от близките си. — Няма да излезе добър съпруг от мен. Така че...

Малка ръчичка го дръпна за панталоните. Той се спря и погледна надолу. Ник стоеше на пръстчета и му подаваше букета с две ръчички.

— Не забравяй цветенцата! — каза тя сияеща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.